

KOMMUNISTISK POLITIK

21. internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr i Brasilien

International solidaritet imod imperialismen

Nr. 16
12. årg.

2008

15. august -

28. august

Støttepris 20 kr.

TEMA: OL OG KRIGENE

- Fogh: 2 års dagpengeret s. 2 • Det Ny Store Spil og OL i Beijing s. 3 • Fogh - En folkebedrager i knibe s.4 • Nyliberaluddannelsespolitik på katastrofekurs s. 5 • International ungdomslejr i Brasilien s. 7 • Krig og klimatområdet s. 10 • Muslimske kvinders ben s. 11 • Kom sæt dig, af BC Andesen s. 12 • Krig Georgien - Syd-Ossetien s. 14 • Sabotage mod olympiaden? s. 17 • Stærk modstand mod krig mod Iran s. 19 • International ML bevægelse s. 19 • Debat s. 22 • SCIENCE SUNRISE s. 23 • Foghs kriseærinde s. 24

Fogh: 2 års dagpengeret

KOMMUNISTISK POLITIK

Under røgsløret flere i arbejde håber regeringen at have lagt EU kniben bag sig. Det sker på vanlig vis i forblommede og ikke helt konkrete vendinger. Men der er ikke noget at tage fejl af, hvad indholdet er i den debat, der nu sættes i gang, og som regeringen inddrager i kommende 3 parts forhandlinger mellem regeringen, DA og LO. Målet er uden tvivl en ny afkortning af længden i dagpengeretten og forringelse af satserne, samt at gøre dagpengebeløbet og dagpengeretten fleksibel - afhængig af indtægten. Med en klar bundlinje, som rammer de lavestlønnede ledige hårdst.

Storbedrageren og liberalisten Fogh har Sellers op til valget 2007 rejst rundt og udtalt at dagpengene ikke ville blive rørt og lovprist det danske "flexicurity system", og for få måneder siden udtalte Venstres arbejdsmarkedspolitiske ordfører i Folketinget: "Det, vi har sagt, er, at vi ikke piller ved dagpengebeløbets størrelse, og at vi ikke piller ved dagpengeperiodens længde."

Forslaget ligner til forveksling den liberalistiske tænketank CEPOS forslag til at begrænse dagpengerettens længde og gøre den "fleksibel" ved at sætte dagpengeretten ned til 2 år for de lavestlønnede til en lavere sats og korte dagpengeretten ned til 1 år for de højestlønnede til en højere sats.

Socialdemokraterne har meldt sig på banen og imødekommer Foghs ønske om opgør med det nuværende dagpenge-system og er villige til at "se på andre modeller". 3F kørte sidste uge al skyts i stilling mod regeringen, men da socialdemokraterne nu er med, lyder det mere sagtdigt, at "det er med megen omtanke, at man skal pille ved et system, der hviler på solidaritet, og hvor de stærke er med til at løfte de svage."

Selvom formanden for 3F Poul Erik Skov Christensen stiller sig forundret an, er det en kendsgerning, at Socialdemokratiet masser af gange har været med til at forringe dagpengene.

Foghs udmelding har taget låget af en Pandoras æske hvor velvillige "eksperter" og politikere meget timet melder sig på banen og taler om stivheden i det danske arbejdsmarked, og at det hele presses frem af manglen på hænder.

Med et Danmark på økonomisk nedtur og med forventede øgede fyringer og virksomhedslukninger skulle man synes at behovet for flere hænder ville blive stærkt reduceret. Men det er ikke fyringer der er regeringens og erhvervslivets problemer. Tværtimod har der for nylig været

bekymrende udmeldinger fra erhvervslivet om at arbejdsløsheden ikke er tilstrækkelig stor, medførende et stort lønpres!

Med samme argumentation åbnede regeringen i foråret for yderligere udenlandsk arbejdskraft, på trods af at et stigende antal danske bygningsarbejdere går ledige.

Politikerne kan ikke skjule, at det, som manøvren går ud på, er at forringe den danske arbejdsløshedsforsikring mest muligt. I dag er det under overskriften på grund af for få aktive hænder. Når krisen sætter ind er yderligere forringelser nødvendige af hensyn til konkurrenceevnen.

Samtidig eksploderer mad og energipriser for arbejdende og arbejdsløse. Prisstigninger der allerede har spist de usle overenskomstreguleringer de offentlige ansatte fik ved deres seneste overenskomster.

Kapitalens remse "spænd livremmen ind" er uforandret. I K opgangstider "spænd livremmen" under påberåbelse af at sikre og fastholde opsvinget, i krisetider "spænd livremmen" under påberåbelse af at komme ud af krisen.

Borgerlige og socialdemokratiske løsninger som gør arbejderklassen og den arbejdende befolkning tyndere og kræver et fælles modsvar på kapitalens bekostning.

Redaktionen 11. august 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/ Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 310 kr.

År (25 nr.) 530 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 22.08.08

Det Ny Store Spil og OL i Beijing

De olympiske lege i Kina blev fra før dens start og til nu overskygget af USA's politiske dagsorden og dets globale skaktræk. De tider er forbi, hvor OL var beskyttet af 'diplomatsk immunitet', og der var våbenhvile i de kolde og varme krige. Op til OL udløste Dalai Lamas pro-amerikanske ungdomsorganisation voldsomme uroligheder i Tibet, mens USA og Israel truede med en ny krig oven i krigene i Irak og Afghanistan, denne gang mod Irak. 'Islamiske' separatistiske terrororganisationer i de kinesiske grænseregioner, fremelsket af den amerikanske efterretningstjeneste CIA via Pakistan, sprængte bomber og gik til angreb på myndighederne. En stor og virkningsfuld mediekampagne for at fremstille Kina som et afskyeligt, aggressivt og undertrykkende land havde vind i sejlene.

Som et foreløbig klimaks gik det amerikanske lydregime i Georgien under selve åbningsceremonien i Beijing til angreb på det autonome Syd-Ossetien, mens paraden af politiske kranskegfigurer, fra Bush og Sarkozy til Putin, der var kommet til Kina for at fremstå som fredens atleter, vinkede og smilede, samtidig med de udløste krige eller forberedte deres modtræk.

Med ét slag lykkedes det de vestlige medier at stille tingene på hovedet og fremstille aggressoren som den forfulgte uskyldighed: Georgien blev pludselig offer for 'russisk aggression'.

Både Kina og Rusland er blevet banket på plads i den offentlige bevidsthed i Vesten – som barbariske opkomlinge, som skal lære civilisation og i øvrigt bankes på plads.

Det Store Spil (*The Great Game*) var de britiske imperiebyggeres betegnelse for rivaliseringen om overherredømmet i Centralasien, nærmere bestemt mellem det victorianske Storbritannien og det tsaristiske Rusland. Junglebogens forfatter Rudyard Kipling, den strålende vestlige civilisations friske skjald, gjorde forestillingen til allemandseje med spændingsromanen Kim fra 1901. Det Store Spil handlede om hvem der skulle have kontrollen over Persien, Afghani-

stan, Tibet osv. Det handlede altså mest om olie. Datidens to største imperialistmagter Rusland og Storbritannien indgik i 1907 en aftale om deling af indflydelsessfærer, der skulle afslutte spændingen mellem dem og holde de to asiatiske kæmpelands Kina og Indien helt udenfor.

Dette Store Spil blev slået i stykker af første verdenskrig, der var en omfordelingskrig om kolonier, territorier og indflydelsessfærer mellem de europæiske imperialistmagter. Og det blev væltet helt over ende, da de europæiske arbejdere rejste sig til opstand mod krigen og den sociale elendighed og gennemførte oktoberrevolutionen i 1917, der definerede en ny global situation,

der strategisk satte imperialismen i defensiven. Ikke mindst udløste den kolonifolkernes revolte mod imperialistmagterne, en proces som blev forstærket med 2. verdenskrig og fascismens nederlag.

Mange iagttagere kalder det der sker i disse år i Kaukasus, Centralasien og Mellemøsten for Det Ny Store Spil (*The New Great Game*). Hovedspillerne er selvfølgelig USA, verdensmagten på den anden side af havene, mere end delvis støttet af EU, og på den anden side Rusland og Kina, der i de seneste år har styrket deres gensidige samarbejde, ikke mindst gennem SCO. Der foregår de afgørende lege i disse år, med langt større konsekvenser end de symbolske olympiske fredsslege.

Efter supermagten Sovjets opløsning gjorde den vestlige imperialisme med USA i forreste række og EU i anden en helt stribe lande op til og omkring Rusland – fra Østeuropa og Balkan med

udløbere til Mellemøsten, over Kaukasus og landene omkring Det Kaspiske Hav til Centralasien og frem til de kinesiske grænser - til deres indflydelsessfærer med en kombination af politiske, propagandistiske, økonomiske og militære midler.

De 'kulørte revolutioner' – de amerikanske finansierede og organiserede 'folkelige' protestbevægelser, som sigtede mod regimeskifte – spredte sig fra Balkan til de russiske randlande og omstillingen til råkapitalisme efter IMF's diktater blev administreret af ultrareaktionære, neoliberale lydregimer for USA. I Afghanistan og Irak blev sådanne regimer installeret med våbenmagt. En tilsvarende 'fremtid' venter Tibet og alle andre nationer, USA og Vesten får held til at gribe.

Det hele ledsages af en militær omringning af de to potentielle supermagtskonkurrenter Rusland og Kina fra USA's side, som er uden fortilfælde. Det spænder fra stjernekrigsprojektet ved de russiske grænser fra Polen over Tjekkosllovakiet til de utallige amerikanske militærbaser, der er oprettet i tidligere sovjetrepublikker i Europa, Kaukasus og Asien frem til det amerikanske lydregime i Kabul i Afghanistan og den atombevæbnede amerikanske lydstat Sydkorea op til Kinas grænser. I hele denne kabale så USA gerne Iran i sin fold – både på grund af olien og dets geopolitiske betydning. Om Teheran skal fjernes fra et samarbejde med Peking og Moskva med magt eller diplomatiske midler er et af de store spørgsmål under dette OL.

Den skræmmende urolige og faretruede situation i verden har med al tydelighed vist sig, mens idrætsfolket har prøvet at feste. Krigen mellem Georgien, Syd-Ossetien og Rusland er blot en enkelt episode i Det Ny Store Spil, hvor det er alt for tidligt at udpege en vinder. Atomkrigens mareridt bliver stadig mere synligt.

Hvis arbejderne og folkene ikke vågner op til situationen er de derimod sikre tabere.a

Fogh - En folkebedrager i knibe

Glem nu alt om offentligt debat om EU-domstol, Unionstraktat og afskaffelse af forbehold for en tid. Det er Foghs udmelding i forsøget på at slippe ud af den aktuelle knibe.

Fogh løber fra alle valgløfter, en øvelser hvor regeringer tidligere er snublet. Det kan Poul Nyrup Rasmussen tale med om.

Sommerens debat og afsløring af regeringens og integrationsministeriets manipulationer for at omgå EU domstolen, giver mindelser om tamilsagen og ombudsmanden er sat på sagen.

Sagen er også blevet en anskuelsesvisning i, at det er det overstatslige EU, som bestemmer mere og mere i Danmark. En magt som skal perfektioneres med en egentlig unionsstat, såfremt Lissabon-traktaten vedtages.

Hele sagen har været en stimulans til EU modstanden. Der næppe findes nogen værre situation for en folkebedrager til at udskrive folkeafstemning om forbeholdene.

Er der noget, som Fogh og regeringens sikkert trøster sig med i deres kat-

teknibe, så er det en konstatering: Godt vi ikke i Danmark hørte den danske befolknings mening om unionsprojektet, det kunne gå være end galt, hvis der var flere lande, der stemte projektet ned. Et land er slemt nok.

Meget så anderledes ud for Fogh og regeringen før den irske folkeafstemning. Da tog den borgerlige snak om fjernelse af EU forbeholdene til i styrke, mens Fogh rejste Europa tyndt, ør i hovedet af tilkendegivelser om muligheden for en toppost i EU eller Nato.

Handlekraftig meddelte regeringen så, at de vil oplyse datoen for folkeafstemning om forbeholdene efter sommerferien i august måned.

Efter det irske folks nej til unions-traktaten blev der sat en kæp i hjulet på Lissabon-traktaten. Herefter skulle man ikke være meget spåmand for at se at en afstemning om forbeholdene i dette år var en umulighed. Der skal bruges betydelig længere tid til forsøget på at omgøre det irske folks demokratiske nej.

Det er derfor en helt anden meddelelse, vi har fået efter Fogh er kommet hjem fra sommerferie: Planerne om folkeafstemning er aflyst og udskudt på ubestemt tid.

Til gengæld har statsministeren set, at der pludselig blevet plads til at rykke planerne for arbejdsmarkedsreformer frem allerede som en del af efterårets finanslovsforhandlinger. Alt kan komme i spil også dagpengene: Nye angreb på dagpengereformen.

For EU modstanden er EU kommet meget mere frem i lyset. Det kan bidrage til at tydeliggøre den virkelighed, som medierne ellers skjuler godt: at det er på alle områder, at EU tiltager sig mere magt og generelt gør Folketinget til et ekspeditionskontor for direktiver for godkendelse af forringelser. Det er f.eks. længe siden danske miljøregler første gang blev underkendt til fare for sundheden uden den store bevågenhed.

For DF skal sagen forsøges udnyttet og vinkles som en demagogisk godbid i fremmedfjendtlig retning for fastholdelse af Danmark som et af de mest fremmedfjendske EU lande.

Lå modstanden mod unionsudbygning og Lissabon-traktat og overstatslig EU styring dem virkelig på sinde, kunne de ikke agere som tredje hjul i Fogh regeringen.

Folkebevægelsen: Afvis EUs indblanding og indfør human dansk integrationspolitik

Dansk integrationspolitik skal ikke bestemmes af EF-domstolen. Men den bør være human og i overensstemmelse med menneskerettighederne, udtaler Karina Rohr Sørensen fra Folkebevægelsen mod EU

Hen over sommeren har medierne sat fokus på, at den danske regerings stramme integrationspolitik med bl.a. reglerne for familiesammenføring og testen for indvandrere er på kant med EUs regler og EF-domstolens afgørelser.

- Folkebevægelsen mod EU ønsker en human integrationspolitik i overensstemmelse med FNs menneskerettighedskonvention, men overlader det til de folkevalgte i Folketinget at udforme den. Vi opfordrer derfor til, at EU og

EF-domstolens indblanding i sagen afvises, udtaler Karina Rohr Sørensen, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Hvad man end mener om regeringens flygtninge- og integrationspolitik, så er en demokratisk vedtaget politik bedst. Det gør det nemmere at justere, når eller hvis vælgerne ønsker det, end hvis politikken fastlægges bag lukkede døre i Bruxelles eller af EF-domstolen, siger Karina Rohr Sørensen og tilføjer:

- Selvom EU's politik på nogle punkter kan være mere human end den danske regerings, så er det ikke uden grund, at unionen også bærer øgenavnet "Fort Europa". EU er ikke den barmhjertige helgen på flygtningeområdet. EU's flygtningepolitik koster hvert år tusinder af flygtninge livet.

Regeringens nyliberale uddannelsespolitik på katastrofekurs

Af økonom, cand. Scient. adm. Henrik Herløv Lund

Nedgangen i tilgangen til universitetsuddannelser i 2008 er ikke en enlig svips i uddannelsespolitikken. Seminarier og sygeplejeuddannelse har i årevist været ramt heraf og gennemførelsen af ungdomsuddannelser er på sit laveste i mange år. Uddannelsessektoren er m.a.o. på fejkurs og det skyldes i høj grad regeringens nyliberalt inspirerede uddannelsespolitik med markeds- og eliteorientering, akademisering samt ikke mindst dens generelle nedprioritering af den offentligt leverede velfærd.

Svigtende uddannelsesstilgang og gennemførelse - ikke bare på universiteterne

Nedgangen på 12 procent i tilgangen til videregående uddannelser her i sommeren 2008 er et alvorligt tilbageslag i den danske uddannelsespolitik: Ikke alene repræsenterer det samfundsøkonomisk tab af viden og fremtidig vækst på længere sigt, men også her og nu et alvorligt økonomisk problem for universiteter og mellemlange uddannelsesinstitutioner, der formentlig fører til en ond spiral af uddannelsesbesparelser og forringelser med yderligere frafald til følge.

Det er imidlertid kun et blandt flere problemer i den aktuelle uddannelsespolitik.

Der har længe bestået 3 store uddannelsespolitiske problemer i Danmark: For det første at øge andelen af en ungdomsårgang, der gennemfører en ungdomsuddannelse, for det andet at øge

tilgangen til lærer- og pædagogseminarier samt sygeplejeuddannelse og for det tredje at øge andelen af en ungdomsårgang, der gennemfører en universitetsuddannelse.

På alle disse områder har regeringens politik fejlet. Hvad angår at gennemføre en ungdomsuddannelse er regeringens mål, at 95 procent af en ungdomsårgang i 2015 skal have en ungdomsuddannelse. Men i regeringens tid er det tværtimod gået stik tilbage hermed og ikke siden 1993 har så få unge som i dag taget en ungdomsuddannelse. I 2006 var andelen for første gang i 15 år under 80 procent af en ungdomsårgang, hvilket især hænger sammen med stort frafald på tekniske skoler og handelsskoler. [1]

Også uddannelsesproduktionen på lærerseminarier, pædagogseminarier og sygeplejeuddannelse skranter alvorligt og har gjort de i længere tid. Også her er et problem frafald, men navnlig en i regeringens tid gennemgående lavere og lavere tilgang er et hovedproblem. På pædagoguddannelsen er optaget i år faldet med 22 procent, på sygeplejeuddannelsen med 18 procent og på læreruddannelsen med 9 procent.

Og nu er turen så kommet til universitetsuddannelserne, hvor tilgangen som anført i år er faldet med 12 procent og hvor man også kæmper med frafald og lange gennemførelsestider. Udviklingen går stik imod Regeringens mål om, at 25 procent af en ungdomsårgang skal læse på universitetet i 2020 mod i dag 15 procent.

Det er i forbindelse med årets lave optag på både universiteter og seminarier blevet anført, at dette hænger sammen med den høje beskæftigelse og nemme adgang til hurtige jobs. Hertil skal dog anføres, at dette jo har været situationen på arbejdsmarkedet i flere år nu og dermed fx ikke kan stå alene som forklaring på, hvor dette netop er gået galt med søgningen på universiteterne i år.

Derimod er der ingen tvivl om, at de skærpede adgangskrav til universite-

terne som er blevet dekretet i videnskabsministeriets optagelsescirkulære er en helt konkret og akut årsag til det reducerede optag her. Spørgsmålet er dog, om det er nogen tilfældighed – herom lidt længere fremme.

Selvom der i et vist omfang er nogle helt akutte årsager til krisen i uddannelsessystemet, må vi således søge efter længerevarende og dybere årsager.

Disse alvorlige problemer i uddannelsessystemet er ikke tilfældige svipsere, men hænger på forskellige måde sammen med den nyliberalistiske inspiration for VK – regeringens uddannelsespolitik og videre forstand dens velfærdspolitik.

Nyliberalismen er en mere markedsøkonomisk orienteret udgave af den klassiske liberalisme, som sigter på at rehabilitere markedet på velfærdsstatens bekostning. Dette handler om samfundsøkonomisk at fremme den private sektor i forhold til den offentlige samt om at fremme markeds- og virksomhedsmæssige styreformer og private ledelsesmetoder i den tilbageblevne offentlige sektor.[3].

Snævert forbundet hermed vil nyliberalismen begrænse (om)fordelingspolitikken og i højere grad i skattepolitikken og i de offentlige ydelser tilgode de bedrestillede (eliteorientering).

Et kernepunkt for nyliberalismen er således, at omfordelingen af økonomiske midler fra markedet til og via velfærdsstaten skal rulle tilbage. Det har i regeringens hidtidige tid ført til drastisk nedprioritering af det private forbrug og den private sektor i forhold til det offentlige forbrug og den offentligt leverede velfærd og ifølge regeringens 2015-plan skal det offentlige forbrug begrænses endnu mere i de kommende år:

Regeringen har således længe gennem sin økonomiske prioritering signaleret, at den offentlige sektor og beskæftigelse her har lavere status. Dette er også blevet bekræftet ved de seneste overenskomstforhandlinger, På trods af, at

den offentlige sektor har særligt store rekrutteringsproblemer de nærmeste år, har regeringen stædigt nægtet at give offentlig ansættelse et nødvendigt løft i forhold til privat beskæftigelse gennem en relativt større lønforbedring for offentlig ansatte.

Også regeringens tydelige planer om nedskæring og besparelser i den offentlige sektor i de kommende år har været med til at tegne et mindre attraktivt billede af beskæftigelse i det offentlige. Hertil kommer en til tider skarp ideologisk funderet kritik af den offentlige sektor, fx af folkeskole, sundhedsvæsen eller hjemmehjælp. Ingen har kunnet tage fejl af, at regeringen prioriterer den private sektor og private løsninger.

Der kan ikke være tvivl om, at den samlede virkning af alle disse negative prioriteringer og signaler for offentlig velfærdsservice er en væsentlig årsag til ikke mindst den faldende tilgang til lærer-, pædagog – og sygeplejeuddannelse. Hermed har vi jo netop at gøre med de fag, som er velfærdens kerнетropper, og når velfærden skranter, gør disse uddannelser det naturligtvis også.

Nyliberalismen bag akademisering og eliteorientering af ungdomsuddannelserne

Samtidig har den nyliberalismen og dens prioritering af de økonomisk og uddannelsesmæssigt bedrestillede også på anden måde sat sit præg på uddannelsespolitikken i form af akademisering, individualisering og elitetænkning. Heri ligger, at uddannelsessystemet i højere grad indrettes på de (uddannelsesmæssigt og økonomisk) bedrestillede præmisser.

F.eks. splittes uddannelserne i højere grad op i individuelle forløb på bekostning af fællesskab, grupper og voksenkontakt i klasserne.[5]

Opsplitningen på erhvervsuddannelserne i et hav af moduler og forskellige forløb er et eksempel herpå. Det øgede ansvar for egen læring og uddannelse passer børn og unge fra akademiske forældre godt, men ikke de med en almindelig lønmodtagerbaggrund og slet ikke de svage, der har brug for klassetilhørsforhold og en klasselærer. I og

med, at erhvervsuddannelser netop er det sted, hvor de ikke boglige og især børn og unge fra svage hjem, fx indvandrere, søger hen, er der igen tvivl om, at akademiseringen og eliteorienteringen er en væsentlig årsag til det store frafald på op mod 25 procent på erhvervsuddannelserne.[6]

Et andet eksempel herpå er opsplitningen i gymnasierne i et hav af studieretninger. Eller de individuelle elevplaner i folkeskolen

Endvidere er boglighed, teori og teoretisering blevet opprioriteret i store dele af uddannelsessektoren fra mellem- til videregående uddannelser over gymnasier og helt ned i folkeskolen. Projektarbejde, problemformulering, perspektivering, tværfaglighed, videnskabsteori osv. er blevet opprioriteret i forhold til konkret faglig viden og konkrete faglige færdigheder og metoder relateret til det virkelige og praktiske liv.

Igen er der ingen tvivl om, at dette passer den bedst stillede tredjedels børn og unge godt. Men falder ved siden af i forhold til børn og unge med en almindelig lønmodtager/arbejderbaggrund og navnlig er en direkte hæmsko for de svage.

Når nu den stigende eliteorientering og akademisering er så tydelig i resten af uddannelsessystemet under VK – regeringens nyliberalt – borgerlige uddannelsespolitik, må man også spørge sig selv, om det er noget tilfælde, at viden- skabsminister Helge Sander også har skærpet optagelseskravene til universiteterne, hvilket hævet over enhver diskussion er en af årsagerne til det faldende optag på universiteterne i 2008.08.03

Regeringen har motiveret dette med., at det skulle begrænse frafaldet senere hen. Men andre vurderer, at effekten vil være stik modsat. Med faldende studentertal følger også færre økonomiske midler til universiteterne og dermed forringelse af studiemiljøerne og færre ressourcer til at tage sig af svage studerende.[7]

Der har i debatten været peget på manglende sammenhæng i uddannelseskravene såsom at man ikke kan læse biologi på universitetet, selvom man har

biologi i gymnasiet og heller ikke kan optages på statskundskab, selvom man i gymnasiet har samfundsfag. Viden- skabsminister Helge Sander har her svaret, at sådanne ”uhensigtsmæssigheder” skal der naturligvis kigges på. Hvad der imidlertid er nok så bemærkelsesværdigt, så har han forsvaret og fastholdt den generelle skærpelse af optagelseskravene

Spørgsmålet er derfor, om der bag skærpelsen af adgangskravene til universiteterne i virkeligheden ligger en større grad af eliteorientering således som også formanden for Gymnasielærerforeningen, Gorm Leschly har udtrykt det: Har ministeren en dagsorden om at styrke eliterekrutteringen til universiteterne?”[8]

Nyliberalismen i uddannelsespolitikken årsag til fejkurs

Der er dermed ingen tvivl om, at den borgerlige og nyliberale tilgang med individualisering akademisering og elitetænkning i uddannelsespolitikken er kraftigt medansvarlig for gennemførelses- og optagelsesproblemerne i uddannelsessystemet.

Der er som anført en lige linje fra denne uddannelsespolitik til det høje frafald i erhvervsuddannelserne. Men også både den dalende tilgang og frafaldet på lærer -, pædagog- og sygepleje-uddannelserne i de senere år må granskes i det lys. Ligesom der er blevet rejst spørgsmål om en mulig sammenhæng mellem elitetænkning og skærpelsen af optagelseskravene til universiteterne.

Konsekvensen bliver naturligvis både ringere økonomisk vækst og ringere velfærd. Både erhvervsskoler og universiteterne leverer vigtig arbejdskraft til erhvervslivet og når disse mangler, hæmmer det selvfølgelig produktion og vækst. Og når der bliver mangel på velfærdens kerнетropper – lærere, sygeplejersker og pædagoger – og dermed på hænder til at udføre velfærden, bliver konsekvensen uundgåeligt lavere service til borgerne.

Se noter på hjemmesiden
www.henrikherloevlund.dk

Fantastisk international ungdomslejr i Brasilien

Med indtryk fra et Brasilien hvor fattigdommen stinker og kampen for boliger hører til dagens orden.

Den 21. internationale antiimperialistiske og antifascistiske Ungdomslejr i Brasilien der startede op den 26. juli til 3. august blev en stor succes. Med mange deltagere fra det latinamerikanske kontinent, og med delegationer fra Europa, Afrika og Asien, heriblandt den danske.

Herunder er 3 rejsebrevne med deres indtryk fra lejren og deres øvrige ophold i Brasilien

Hej alle sammen...

Lejren – 21. internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr, sluttede i går. Vi havde tænkt os at skrive løbende, men alle har haft helt vildt travlt. Og når man er på sådan en lejr, er det med at udnytte tiden – e-mails kan man altid skrive, men det er sjældent man møder politiske aktivister fra så mange lande.

Til et arrangement som det her, med hundreder af unge og masser af aktiviteter, vil der altid være problemer, men brasilianerne har vist sig at være fantastisk dygtige organisatorer, med meget disciplineret ledelse.

Aftenen i går var en skør blanding af fest og tårer. Fest for en fantastisk lejr (og for at det hårde arbejde er overstået... for nu), og tårer over at skilles. Brasilien er et STORT land, og for mange er det både dyrt og tidskrævende at besøge kammerater, familie og kæresten. Der kan godt gå måneder, år eller årtier imellem, og intern migration – i håb om et liv med et minimum af økonomisk sikkerhed, betyder at mange aldrig ser deres familie og venner igen.

Vi, altså de fire danskere, festede også fordi vi nu kan holde ferie. Ligeså spændende det har været, ligeså udmattende har det været. Den brasilianske sol har vi kun oplevet i pauserne når vi gik fra møde til møde, og efter 2 uger i landet med verdens mest berømte strande har jeg stadig ikke været ude og svømme!

De næste fire dage skal vi være på et lille hotel sammen med en del af de andre internationale delegationer og

nogle af brasilianerne. Der skulle både være strand og tid til afslapning. Men vi er selvfølgelig dumme nok til allerede at have planlagt nye aktiviteter!

Boligbevægelse

Boligmanglen er massiv i Brasilien – 7,9 mio. familier har ikke tag over hovedet, 52,3 millioner mennesker bor i slum, 15 mio. har ikke rindende vand,

34 % af kvinderne er enlige mødre og 80 % af de enlige mødre bor i slumkvarterer!

I 1999 startede en boligbevægelse, MLB (*Movimento de Luta nos Bairros, Vilas e Favelas* – noget i retning af ”Bevægelsen for slumkvarterernes kamp”). De kæmper dels for ordentlige forhold i slumkvarterne (i Sao Paulo alene kommer der et nyt slumkvarter til hver eneste uge) hvor manglen på kloakker, elektricitet, affaldshåndtering og rindende vand giver store sundhedsproblemer, dels besætter de land og opbygger helt nye kvarterer for (og i allerhø-

jeste grad med) de fattige og hjemløse. Mange besættelser bliver selvfølgelig angrebet af politiet, men flere steder lykkes det at gøre dem til permanente byer.

I den nordlige del af landet er en besættelse med 2.000 boliger blevet legaliseret. Den er blevet døbt ’Leningrad’.

Der kommer løbende nye besættelser til, og efter nogle dages afslapning tager vi sandsynligvis med til et stormøde i Sao Paulo hvor en ny besættelse skal planlægges. Det bliver spændende at se hvordan de organiserer det, og

bagefter er planen at tage til Minas Gerais (en provins 6 timers kørsel nord for Rio de Janeiro) og besøge en etableret besættelse hvor der både er kommet asfalterede veje, elektricitet, telefoner, busser, rindende vand osv.

Vi har selvfølgelig brugt en masse tid på at fortælle om Danmark og Europa. Sammen med de andre europæiske delegationer holdt vi en paneldebat om EU. I et land der først fik knækket deres militærdiktatur for 20 år siden, et land hvor tortur har været normen siden portugiserne med stor opfindsomhed torturerede indianere og afrikanske slaver, her var udviklingen i EU alligevel et mindre chok for mange, men hvilken dansker ville ikke også blive chokeret over at høre om DNA registre over sigtede (ikke dømte, bare sigtede...) og kameraovervågning i gaderne med computersystemer til automatisk identificering af eftersøgte?

Vi glemmer bare, at det ikke er en Orwell-roman, men udviklingen i EU.

En hastproduceret video om ungdomshuset var et hit, men det må jeg skrive om senere, for nu løber jeg tør for batteri.

Lugten af fattigdom

Brasilien er et land af lugte. Dvs. Rio er en by af lugte – meget mere af Brasilien har jeg stadig ikke set, og det er et temmelig stort land. Men Rio er fyldt med lugten af by, lugten af hav, lugten af mennesker... Lige nu kører vi mod Sao Paulo, og aircondition anlægget trækker med jævne mellemrum en ny lugt ind i bussen, så jeg selv mens jeg sidder og skriver kan følge med.

Noget af det første der mødte os i Rio var lugten – for ikke at sige stanken, af fattigdom. Rio er en forholdsvis stor havneby, og vandet snor sig ind imellem kunstige øer og landtanger.

Universitetet hvor lejren blev holdt ligger på en af de kunstige øer, og på hver side af øen ligger favelas (*brasiliansk udtryk for slumby*). Det har for det første betydet at universitetet tidligere var

transitområde for narko- og våbenhandel (endnu en historie der må vente), for det andet er en del af vandet ekstremt ildelugtende. Om det skyldes ophobning af afføring og andre menneskelige lækkerier skal jeg ikke kunne sige, men tanken er nærliggende: Et typisk træk for slumbyerne er nemlig manglen på kloakering, og med menneskets fantastiske evne til at improvisere kan man sagtens forestille sig at Atlanterhavet får lov at agere stand inn for kloakeringen. Én ting er helt sikkert – det stinker. Massivt. For de uindviede skal det siges at jeg er sygeplejestuderende, og selvom det ikke gør mig immun, så bliver man ret god til at ignorere dårlige lugte når man har stået med et bækken fuldt af blodig diaré. (Lige nu forstyrres mit skriveri af brasilianernes tendens til at betragte speederpedalen som et fremmedelement mellem fod og gulv, kombineret med en godt snoet vej og bussernes bløde affjedring).

Nå, men ankomsten til Rio: Vi blev hentet i lufthavnen af 2 brasilianske kammerater, og kørte ind til byen i taxi. Undervejs blev vi flere gange ramt af en ret hidsigt grim lugt, og de fortalte at det stammede fra en meget forurenede bugt. Nærmest uanset hvor i byen vi har været, sker det at vinden står uheldigt, og jeg tror aldrig man rigtigt vænner sig til den lugt. Den har mange nuancer, men det meste befinder sig et sted mellem rådden tang og kloak. Jeg var dog totalt uforberedt første gang vi kørte ud til universitetet. Før har jeg haft æren af at lugte den på 10 km's afstand, men motorvejen går mellem de to favelaer, og en af broerne snor sig hen over det stillestående vand. Uden advarsel rammer man lugten, og der er ingen der rigtigt kommenterer det før bagefter – samtlige prøver at holde kvalmen under kontrol. Man kan smage det på tungen, man kan mærke det i øjnene, og næsen giver bare op. Det er den mest fysiske lugt jeg nogensinde har oplevet, og når man er kommet igennem (det går gudskelov rimeligt hurtigt), er første reaktion latter (dvs. efter man har krydset fingre og nødtvungent sunket spyttet).

Indtil man kigger ud af bagruden, og ser at de nærmeste huse ligger 10 meter fra vandet.

Egentlig slutter historien slet ikke der – der er lugten af svovl der virker som et desperat forsøg på at holde stanken fra byens bedre bemidlede og turistbesøgte centrum. Der er lugten af rådne madrester hver nat, når skraldeposerne bliver smidt ned på gaden. For hver klunser bliver de splittet lidt mere ad, og der kan gå mange timer før skraldebilerne kommer forbi (i favelaerne er der oftest ingen skraldeindsamling). Der er lugten af udstødning fra en millionby med tilsyneladende ukontrolleret trafik. Der er lugten af Atlanterhavets salte vand, som føles næsten hjemlig for en dansker. Men ingen af dem gør samme indtryk som stanken af fatigdom. Man kan næsten høre dengue-myggene summe.

... så faldt jeg i søvn, og der har ikke været tid til at skrive videre. Det bliver der forhåbentlig en anden gang.

São Paulo er en stor by

Vi kom til São Paulo i forgårs, efter 6 timers buskørsel fra Rio.

Efter 2-3 timers ventetid i lufthavnen sammen med den tyrkiske og de ecuadorianske kammerater skulle vi lige over til partiets lokaler på den anden side af byen.

Det blev 2.5 time med bus, metro, metro, bus og bus til forstaden Diade-

ma, hvor vi fik lov at slutte med at slæbe bagagen op af en ond lang trappe. São Paulo er en vanvittigt stor by.

I forgårs var vi med til 2 møder i MLB (boligbevægelsen). Ret spændende - de nærmer sig den første besættelse her i São Paulo, og der er en del ting de skal have på plads her til sidst (hvad gør feks. dem med børn eller arbejde de første dage hvor alle skal bruges til at forsvare besættelsen?). "Her" er Diadema - en forstad med ca. 400.000 indbyggere.

I alt er del af boligerne er af ok standard (dvs. lav efter danske forhold), så er der mange familier om hver af de små lejligheder. I dag er der stormøde hvor alle MLB familierne skal deltage, og bl.a. godkende reglerne på besættelsen (f.eks. ingen stoffer - de vil undgå infiltration fra "trafficanter").

I går var vi på sightseeing i São Paulo, hvor jeg bl.a. formåede at betale 150 kr. for en pose frugt - bare fordi folk ikke har penge skal man ikke gå ud fra alt er billigt!

Vejret er ret kedeligt her, gråt og med en del byger. I morgen kører vi til Minas Gerais (8 timer herfra) og besøger hurtig en gammel besættelse, hvorefter vi haster til Rio og så vender næsen hjem til Danmark igen.

Mange hilser fra delegationen

Krig og klimatopmødet

Militæret er en uadskillelig del af det imperialistiske system, og samtidig er krig en af de væsentligste enkeltfaktorer, der ødelægger jordens miljø.

I efteråret 2009 har Fogh regeringen inviteret verdens ledere til Danmark til et topmøde om klimaet. Det er herhjemme blevet udlagt som den store mulighed for at få en international aftale på plads.

Uanset om der kommer en aftale, og uanset hvad den i så fald måtte indeholde, så vil det ikke hverken rede miljøet eller vende de tendenser til global opvarmning som forureningen er skyld i. For det første, fordi der ikke er lagt op til at følge kravene fra FN's klimapanel af internationale videnskabsfolk. For det andet, fordi der slet ikke bliver hørt på kravene fra befolkningerne om at stoppe de multinationale selskabers rovdrift på verdens ressourcer. Tværtimod vil topmødet i København atter

være studehandler og korridoraftaler, forurening er blot blevet end en handelsvare, som de rige lande har kontrol over.

Falsk klimasang

Danmark er under Fogh regeringen mest kendt for at være et land, der har stillet spørgsmålstejn ved de dystre prognoser om klimaforandringer, som følge af det accelererende forbrug af fossilt brændstof. En statistiker fra Århus, Bjørn Lomborg, fik lov til at styre miljøpolitikken ud fra den overbevisning, at det var bedre at indrette sig på det varmere klima end at gøre noget ved årsagen. En anden dansk forsker, Henrik Svensmark, fik masser af omtale ved at så tvivl ved FN's rapporter og påstå, at det varmere klima hang sammen med mindre skydække som følge af solaktivitet. En teori, der ikke har kunnet eftervises i praksis.

Regeringen er også løbet fra alle aftaler om reduktion af CO2 udledning og nedbringelse af forurening fra landbruget mv. Jo, Foghs Danmark er et oplagt valg til et klimatopmøde, hvis

det gælder at sikre dårlige resultater for miljøet og glæde hos kapitalen.

Uanset regeringens løgne er der er intet belæg for at stille spørgsmålstejn ved den konsensus, der er blandt 80-90 procent af verdens forskere indenfor klimaområdet i dag: Den menneskelige aktivitet gennem perioden med industrialisering og i særdeleshed igennem de sidste 100 år, har øget atmosfærens indhold af luftarten CO2, og det er hovedårsagen til de dramatiske udviklinger i temperaturen som verden er vidne til. Forskerne opstiller også en række kontante mål for hvad der skal ændres, mål, der heller ikke er belæg for at sætte spørgsmålstejn ved. Hvis ikke verden stopper med at brænde olie, kul og naturgas af indenfor en meget kort årrække vil det resultere i højere vandstand i verdenshavene og et generelt varmere klima, der bl.a. betyder flere tørkeperioder og kraftige orkaner.

Problemet med CO2 er tilsyneladende enkelt, det handler om at skifte energikilde til noget der ikke forurener, så kan alle maskiner køre videre som om intet var hent. For kapitalismen er det bare ikke muligt, her er beslutningen op

Billedet viser et af verdens største krigsskibe, Det amerikanske hangarskib USS Ronald Reagan på udflugt i Stillehavet i november 2007. I forgrunden ses et F18 Jagerfly under landing.

Nimitz-klasse hangarskibet er et af ni fungerende, nr. 10 døbt USS George Bush ventes snart klar til krig. Skibet drives af to atomreaktorer og fire turbiner, der er plads til 85 jagerfly, og en besætning på over 5000 mand. Et ufatteligt spild af ressourcer.

til de enkelte ejere - hvis ret til at udpine kloden og menneskene er universel.

Det militære kompleks

Verdens største forbruger af energi og fossilt brændstof er USA, og den værste branche er det amerikanske militær. Det svenske forskningscenter SIPRI (Stockholm International Peace Research Institute) har i deres årbog 2008 beregnet verdens omkostninger på militæret til 1339 milliarder dollar i 2007, en stigning på 45 % i faste priser over de seneste 10 år. Beløbet svarer til 2,5 % af verdens bnp, eller 202 dollar for hvert menneske på jorden hvad der svarer til det som mange må klare sig for i verdens flygtningelejre.

USA står for 45 % af verdens samlede militære udgifter. Siden 2001 er de amerikanske udgifter øget med 59 % i faste priser. I 2007 var militærbudgettet i USA højere end på noget tidspunkt siden anden verdenskrig.

Tanks, helikoptere, jagermaskiner, flådefartøjer, spionsatellitter kæmpe-mæssige baser, bomber osv.. Masser af jern og andre metaller hentet op og smeltet om, tonsvis af olie og benzin, alt sammen for at få liv i maskiner der ikke kan producere noget nyttigt, men kun er bygget til at ødelægge. Selv i fredstid bruger de imperialistiske stater en meget stor del af overskuddet på at holde millioner af mennesker beskæftiget med at brænde energi af, uden at det bidrager med noget positivt. Militæret er simpelthen et gigantisk ressourcspild af både mennesker og råstoffer. Meget være bliver det, når krigen kræver sine ofre, hvert eneste barn, kvinde og mand der må lade livet eller flygte fra hjem og arbejde, hver eneste bygning eller struktur der bliver knust, er mangefold spild af den energi og den kapital, der er gået til at bygge liv og samfund op gennem århundrede.

Med krigen kommer også yderligere forurening f.eks. med napalm, agent orange, tungmetaller og radioaktive stoffer.

Miljøspørgsmålet er en del af arbejderklassens kamp og har været det fra begyndelsen af industrialiseringen. Det er også en del af fredsbevægelsens ligesom miljøbevægelsen ikke kan komme nogle vegne uden at bekæmpe krig.

-fsk

Muslimske kvinders ben

Der er en gruppe af pakistanske mænd godt oppe i alderen, der har bedt om og fået lov til at leje nogle af dagcentrets lokaler en aften om ugen. Det drejer sig omkring 30 mænd bosiddende i et nærliggende socialt boligbyggeri. Deres ønske er at have et værested, hvor de kan nyde en kop te, hinandens sociale samvær samt spille domino, kortspil med mere.

Centrets ledelse har givet grønt lys. Det skyldes ikke et bevidst hensyn til disse "fremmedes" behov; men udelukkende at erhverve sig en indtægtskilde i en tid, hvor kommunen konstant underminerer underlaget for centrets økonomi. Centret har tidligere gjort sig erfaringer med tilsvarende aftaler – i form af en dansk skakklub, der dog ikke forstod nødvendigheden af at rydde op efter sig og i øvrigt forbrød sig på adgangen til kolde øl og vand.

Blandt centrets brugere hersker der en udbredt skepsis overfor den nye aftale. De er jo fremmede. Måske medbringer de bedetæpper. Den rimeligt udbredte fremmedfjendtlige holdning rystes sammen med en god portion småborgerlig indstilling:

- *De sviner garanteret eller forøver hærværk.*

- *De skal i hvert fald holde sig væk fra vore billardkøer.*

Den ihærdige egenkærlighed overfor centret kan være lidt pudsig, da den daglige opfattelse blandt brugerne såmænd er meget fornuftig. Her opfattes prisforhøjelser og forringelser nemlig helt klart og korrekt som et indgreb fra kommunens side – og ikke fra den såkaldte demokratiske brugerbestyrelse, der angiveligt har medbestemmelse.

Den fremmedfjendtlige indstilling stammer heller ikke fra brugernes egne oplevelser med lokale indvandrere, som de kommer ligeså godt ud af det med som herboende danskere. Opfattelsen er medieskabt. Den får ekstra næring af behovet for at sparke nedad mod alle samfundsgrupper. Det være sig kriminelle, bumser, unge som slås for et ungdomshus og ikke

mindst de "fremmede". Trangen til at sparke nedad, til højre og venstre fortoner sig, når de selv kan afbilde sig i problemerne. Alle har haft et langt arbejdsliv og har derfor en spontan sympati for sosu'ernes langvarige strejker, i hvilken kamp de også kan fornemme solidariteten og et lys forenden af tunnelen.

Det er vanskeligt i dagens Danmark at få lov til at forbinde sig med de "fremmedes" situation, problemer og kamp. Derfor hersker der også mange fordomme, der er grundlagt på mangel af indsigt.

Da jeg i dag kørte en gruppe brugere hjem, passerer vi 4 muslimske kvinder – traditionelt klædt. Maja spørger af et godt hjerte:

- *Må muslimer ikke vise deres ben?*

- *Muslimer er ikke anderledes end kristne, forsøger jeg.*

- *Nogle er meget rettroende, ligesom nogle kristne mener, man skal bære kors. Andre er mere afslappede. De drikker eksempelvis rødvin og øl, selvom det er i modsætning til deres tro.*

Vi taler lidt videre om madvaner, flæskesteg med mere; men Maja er ikke sådan at bide skeer med. Hun har sine bestemte opfattelser – ikke mindst om afstraffelsesmetoder: Unge graffitimalere skal have lov til at slikke deres kunstneriske udfoldelser af med deres egen tunge. Tyveknægte skal have hugget hånden af. Maja er yderst skeptisk overfor, at muslimer kan være så forskellige.

Længere fremme på ruten konstaterer hun, at en butiksrude er blevet smadret:

- *De burde stenes, erklærer hun.*

- *Jamen Maja, er du muslim? Spørger jeg.*

- *Muslim. Hvad mener du?*

- *Nogle muslimske stater benytter sig af stening som afstraffelse, konstaterer jeg.*

Det havde Maja vist læst noget om, så emnet bliver derfor forladt i stilhed.

Reno

Kom sæt dig Af BC Andersen

*Kom sæt sig, tag min hånd
den er bleg, en smule kold
kraftløs nu
før knyttet, stærk og fast
med hård hud, vabler*

*Lad mig fortælle
om værftet, om nybygninger
som langsomt, er blevet rustne
men endnu sejler
i smult vande, på oprørt hav*

*Og om støberiet, om Muhammed, han
og landsbyens mænd
der drog fra bjergene, højsletten
mod nord
boede i kældre, på lofter
stod i skidt, svedende
af hjemlængsel, i helvedes hede
på banegårde
rystende i smerte, som med besvær
nu, hoster lungerne op*

*Kom sæt dig, tag min hånd
den er bleg, en smule kold
kraftløs nu
før knyttet, stærk og fast
med hård hud, vabler*

*Og skurvognen, en diset vintermorgen
en sen, lys og øm sommeraften
med værkende knogler, en murende ryg
og trillebøre af jag
skovl, efter skovl, sten lagt på sten
til bankpaladser, i kold stål, glas og beton*

*Om fjorden, sivskovene, pollene
det blanke vand, de dovne, drivende skyer
drømmene, før morgen dug
og solen, lige før den står op
Om markerne, der pløjes
mågerne, i traktorens spor, i furene
højspændingsmasterne gennem landet
Og byen
med havnen, togfabrikken, bryggeriet
der blev opslugt, nedlagt
hvor tiden står stille
forsvinder, i klirrende poser
på bænkene i parken
bag kirken, mellem buskene
minut for minut, år efter år*

*Kom sæt dig, tag min hånd
den er bleg, en smule kold
kraftløs nu
før knyttet, stærk og fast
med hård hud, vabler*

*Fabrikkens port er lukket, selv
fuglene, i de tomme haller, er stumme
på plejehjemmet, i gulnede album
lever minderne, høres ekko'et
af bruset fra gaden, byens torve, pladser*

*Bag pc'en, bag skærmen
sidder valgte, vellønnede, servicerende smil
hule friserede ord, der findes frem
Første Maj
ved overenskomstfornyelse
som i tv, snakker om sammenhængskraft
tilpasningsevne, globalisering
bagefter går på jagt, aftaler golf, bridgeaften
med journalisten, vennerne
fra regeringens arbejdsmarkedsudvalg
fra finanssektoren, Arbejdsgiverforeningen
CEPOS
og den store allieredes ambassade*

*Kom sæt dig, tag min hånd
den er bleg, en smule kold
kraftløs nu
før knyttet, stærk og fast
med hård hud, vabler*

*Lad mig fortælle, om min bedstefar
seks år gammel, i et fugtigt klamt værelse
ikke en gang adskilt
i enden af en kostald
Om hans år på havnen, hvad han
de, i de nu for længst sløjfede grave
fortalte, lærte mig
Og min bedstemor
på fjerkræslagteriet, hendes drøm
de af markens blomster, hun holdt af
Om Fanen, hun syede Første Maj
som var forrest i demonstrationer, under strejker
i kamp, mod sabelsvingende dragoner
politi, som om natten
slog døren ind, tæskede løs
mest, på ungerne i sengen*

*Kom sæt dig, tag min hånd
den er træt, snart gennemsigtig
kold
- din, er knyttet, stærk og fast
med hård hud, vabler !*

BC 7. august 2008

Krig Georgien - Syd-Ossetien - Rusland

Den ny aktive brik i det store skakspil

Af Klaus Riis

Under
åbningsceremonien ved de
olympiske lege i Beijing gik
Georgien til angreb på Syd-
Ossetien i en
folkemorderisk og brutal
provokation, der afslører
den sprængfarlige situation
i Kaukasus og Centralasien
og områderne, der grænser
op til Rusland og Kina.
USA trækker i trådene.

Det er en dødsensfarlig situation, der under OL i Kina (og delvis under dække heraf) har udviklet sig ved Ruslands grænser, omkring Det Kaspiske Hav og i Kaukasus, udløst af Georgiens brutale væbnede aggression mod Syd-Ossetien, der indledtes under den olympiske åbningsceremoni.

Folkedrab på lilleput

Georgien (eller Grusien) gennemførte et voldsom og uhørt blodigt slag, da store styrker rykkede ind i Syd-Ossetien, nedkæmpede de forsvarende syd-ossetiske styrker og omringede hovedstaden Tskhinvali, hvor de iværksatte et større bombardement og raketangreb med store ødelæggelser og svære civile tab til følge. Der rapporteredes om sne-sevis af nedbrændte bygninger og mange lig i gaderne.

- *Antallet af ofre, indbefattet kvinder, børn og gamle, kan tælles i hundreder og måske tusinder*, sagde en kilde fra den syd-ossetiske regering på krigens første dag.

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov tilføjede:

- *Georgien gennemfører etnisk udrensning i syd-ossetiske landsbyer ... Georgien bruger tungt militært udstyr og svære våben mod folk. De beskyder boligkvarterer i hovedstaden Tskhinvali og andre bosættelser. De bombarderer*

de humanitære konvojer. Antallet af flygtninge vokser bestandig – folk søger at redde deres liv, deres børn og slægtninge. En humanitær katastrofe er undervejs.

Ved krigens start erklærede den angribende georgiske præsident Mikheil Saakashvili, at den *“militære indgriben i Syd-Ossetien vil fortsætte helt til det er ‘opnået en varig fred’”*.

Georgien opfatter Syd-Ossetien som en oprørske provins, nogenlunde på samme måde som Serbien opfatter Kosovo. Den serbiske undertrykkelse af albanerne i Kosovo har dog aldrig ført til raketbombardementer af Prishtina!

Det georgiske angreb på Syd-Ossetien er en uhørt brutal gangsteraktion.

Samtidig med angrebet på hovedstaden og den etniske udrensning blev der rettet angreb mod militærforlægninger og dræbt nogle russiske deltagere fra den fredsbevarende styrke, der er sammensat af et kontingent på 500 soldater fra hver af de tre stærkest interesserede parter i konflikten. Det drejer sig om Nord-Ossetien, der er en del af Rusland og som har tætte forbindelser med deres landsmænd i syd, og selvfølgelig Georgien og Rusland.

- *Den georgiske regering har gjort brug af de våben, som den har indkøbt i de seneste mange år*, sagde den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov videre:

- *Den kendsgerning, at georgiere fra den fælles fredsbevarende styrke åbnede ild mod deres russiske kammerater fra det selv samme kontingent taler for sig selv, tror jeg. Det er nu klart hvorfor Georgien aldrig accepterede Ruslands tilbud om at underskrive et juridisk bindende dokument om ikke at anvende magt til at løse den syd-ossetiske konflikt. For ikke så længe siden, før militæraktionen i Syd-Ossetien sagde Georgiens præsident Saakashvili, at der ikke var noget formål med et sådant dokument, for Georgien ville ikke bruge magt mod sit folk. Nu gør det netop det.*

Post-sovjetisk konflikt

Syd-Ossetien var i sovjettiden en del af Georgien, selvom indbyggerne ikke er georgiere (grusere). Siden 1989 hvor Sovjetunionen gik i opløsning har der været et spændt forhold mellem Georgien og Syd-Ossetien, hvor folkegrupperne har levet i fred med hinanden, bortset fra en konflikt i 1918-20. Frem til 1989 var det almindeligt med relationer og ægteskaber på tværs af nationaliteterne.

Den politisk-økonomiske krise i Sovjetunionen udløste i 1989 blodige sammenstød mellem ossetere og georgiere i Tskhinvali. Sovjetiske styrker sendtes til området for at bevare freden.

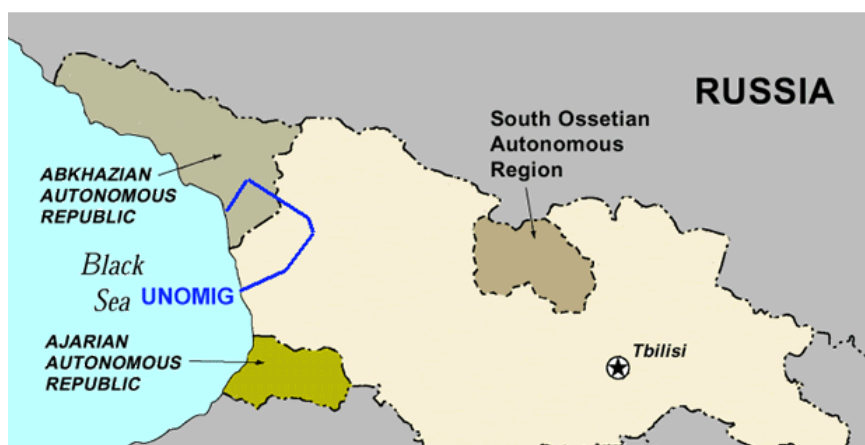
Georgien gennemførte i 1990 en lov, som forbød regionale partier. Syd-Ossetien svarede igen med at erklære sig selv som en selvstændig sovjet-republik. Osseterne boykottede et georgisk valg og afholdt deres eget.

En etnisk konflikt tilspidsedes. Mange landsbyer i Syd-Ossetien blev angrebet og brændt ned, mens det samme skete med georgiske ejendomme og skoler i Tskhinvali. Da Georgien erklærede sig uafhængigt i april 1991 gik det i krig mod provinserne Abkhasien og Syd-Ossetien.

Syd-Ossetien angives i dag at have 70.000 indbyggere. Under den blodige konflikt i 1991 dræbtes omkring tusind og 100.000 flygtede, de fleste til Nord-Ossetien.

I 1992 blev Georgien tvunget til at indgå en våbenhvile for at undgå en krig med Rusland. Parterne enedes om ikke at bruge væbnet magt mod hinanden, og den omtalte fredsbevarende styrke blev dannet. Derefter var der relativt fredeligt frem til 2004 i perioden, hvor den tidligere sovjetiske udenrigsminister (under Gorbatsjov) Eduard Sjevvardnadse var landets leder og præsident.

Han afsattes i 2003 af den amerikansk-orkestrerede såkaldte rosenrevolution (!), der bar den nuværende USA-tro og amerikansk uddannede Mikheil Saakashvili til magten som præsident,

som har lagt landet tæt op af USA og Vesten i stadig konflikt med Rusland. Derefter har der været hyppigere sammenstød med snesevis af dræbte i de sidste år.

Næsten hele den syd-ossetiske befolkning har russiske pas, og de burger rublen som møntfod.

Der har været to folkeafstemninger om uafhængighed i Syd-Ossetien, i 1992 og 2006. Begge afstemninger endte med et overvældende flertal for løsrivelse, men uden international støtte blev uafhængigheden ikke anerkendt.

En iscenesat provokation

At det er Georgien (eller Grusien), der brød den eksisterende relative ro og udløste krigen kan ikke bortforklares af den amerikansk-indsatte præsident Saakasjvilis forhåndsindstuderede forsikringer om, at der var tale om præventive foranstaltninger, der skulle komme et russisk angreb i forkøbet. Angrebet var ikke bare et brutalt overfald på en lille nationalitet, men også en iscenesat provokation mod Rusland og den eksisterende våbenhvile.

Men den russiske reaktion på angrebet kom prompte. Hvis angrebene blev iværksat for at teste den russiske smertegrænse var svaret klart. Rusland sendte betydelige troppstyrker til Syd-Ossetien (og til Abkhasien), gennemførte et flyangreb på en militærbase i Georgien (hvor russerne i øvrigt fortsat har militærbase som en uafklaret arv fra sovjet-tiden) og fordrev i løbet af få dage de georgiske styrker, der blev tvunget til at trække sig tilbage.

- En stor del af operationen, der har til formål at tvinge georgiske myndigheder til at skabe fred i Sydossetien, er

afsluttet, sagde den russiske præsident Dmitry Medvedev 11.8. til det russiske nyhedsbureau Interfax.

Samme dag meddeltes det, at den georgiske præsident skrev under på en våbenhvile i overværelse af den franske og finske udenrigsminister, der er i området for at mægle. Frankrig er p.t. formand for EU.

- Ifølge de fredsbevarende styrker i Syd-Ossetien fortsætter Georgien med at bruge militær magt, og set i det lys kan vi ikke tage stilling til en våbenhvile, sagde en talsmand for den russiske regering efterfølgende.

Georgien har fået ubetinget støtte til sin provokation fra USA og Vesten. De vestlige medier søgte tilmed at fremstille Rusland som aggressoren i dette tilfælde. Da Georgien hurtigt indså, at den militære konfrontation var tabt, satte det vestlige diplomati sig i bevægelse for at rage kastanjerne ud af ilden.

Natos generalsekretær, Jaap de Hoop Scheffer, anklager russerne for at bruge unødvendig magt og krænke georgisk territorium.

I april i år erklærede Nato, at Georgien er udset som nyt medlemsland i alliancen. Det medførte forståeligt nok voldsomme protester fra Kreml. Georgien drøfter nu formelt konflikten med Nato-lederne.

Samtidig har Vesten igen udvist et topmål af hykleri og dobbeltmoral. De anerkendte den folkeretsstridige løsrivelse af Kosovo og dannelsen af en 'selvstændig' klientstat, mens de overhørte alle advarsler om, at det ville skabe en farlig præcedens, og bl.a. Syd-Ossetien og Abkhasien erklærede at de ville gå i Kosovos fodspor. De må ikke formelt løsrive sig fra Georgien, selvom

de klart ønsker at befri sig fra det barbariske georgiske regime.

Bagmand USA

Georgiens krig mod lilleput-landet Syd-Ossetien har fundet sted på opdrag fra USA, og mere præcist fra de neokonservative kredse i Bush-administrationen. Det kan der ikke råde tvivl om.

Den var ikke kun timet til olympiaden, hvor også en række andre terrorprovokationer blev sat i værk, men den kom også kun fem dage efter afslutningen af en større militærmanøvre *Sea Breeze-2008* (for 11. år i træk), der strakte sig tæt ved den russiske grænse fra Ukraine til Georgien med 16 deltagende lande under amerikansk anførelse.

Krigsspillerne simulerede krig mod Rusland og var, udover værtslandene Georgien og Ukraine, i alfabetisk orden Armenien, Azerbaijan, Canada, Danmark, Frankrig, Grækenland, Letland., Makedonien, Norge, Rumænien, Tyrkiet, Tyskland, UK og selvfølgelig altså USA den vestlige koalition af store og små imperialistlande og klientstater og en stor del af krigsalliancen i Irak og ikke mindst Afghanistan.

Det er ikke en europæisk krig, som de borgerlige medier hævder, men en krig pr. stedfortræder for USA, der uddanner de georgiske tropper og har indgået en omfattende militæraftale med Georgien, som Rusland har protesteret kraftigt imod. Ifølge den israelske hjemmeside Debka har et stort antal israelske militærfolk aktivt bistået Georgien under aggressionskrigen.

Begivenhederne understreger, hvor dødsensfarlig den amerikanske imperialismes strategi er med dens militære

Præsident Bush inspicerer Georgiens hær sammen med hans protege Mikhail Saakashvili

omringning af Rusland gennem tidligere sovjetstater og østlande sammen med oprettelsen af det såkaldte missilforsvar fremskudt næsten til den russiske grænse.

Den bringer en storkrig i Europa nærmere.

Den danske regering med krigsforbryderne Fogh Rasmussen og Per Stig Møller i spidsen har også i denne situation stillet sig på aggressorens side og på USAs som et vedvarende dansk ekko.

Kampen om Kaukasus, olie og verdensherredømme

Man kan spørge hvorfor denne krig kommer nu helt bortset fra at det sker på et tidspunkt, hvor den internationale offentligheds koncentration er fokuseret på olympiaden i Kina. Svaret er ikke lokalt georgisk eller ossetisk. Det kan kun ses som et led i udførelsen af den amerikanske strategi for verdensherredømme, som indebærer at forhindre alle potentielle supermagtskonkurrenter (som Rusland og Kina) i at udvikle sig til en trussel mod den amerikanske globale magt.

Derfor gennemføres en militær inddæmnings- og omringningspolitik, hvor USA og Vesten har destabiliseret det tidligere Østeuropa, Kaukasus, Mellemøsten og Centralasien. Den georgiske krig er kun en af en lang stribe,

herunder i Irak, Afghanistan og Palæstina.

USA er i færd med at anbringe baser og missiler tæt på grænserne til de to globale rivaler, der har øget deres samarbejde, også militærpolitisk, inden for bl.a. rammerne af SCO, hvor også Iran er tilknyttet som observatør.

Det handler også om olie. Ikke mindst i forhold til Kaukasus, Det Kaspiske Hav og Mellemøsten. I det store skakspil kastes nye brikker ind. USA har vundet vigtige positioner gennem

sine krige, kup og ”farvede” revolutioner i tidligere sovjetstater og østlande. Men det lider også nederlag og tilbageslag, er økonomisk i krise og militært trængt i sine krige. For nylig vandt Rusland et væsentligt slag i kampen om den kaspiske olie og gas, da Gazprom underskrev en mangeårig leveringsaftale fra Turkmenistan. Den truer det store amerikanske projekt om at stikke snabelen i dette olierige

hav gennem den planlagte Nabucco-olierørledning, der skulle etablere en rørledning over Det kaspiske Hav til de turkmenske felter og forbinde den med den ekisterende Baku-Tblisi-Ceyhan rørledning.

De neokonservative i Washington har anbragt kloner af sig selv i mange af dets nye klientstater og de benytter dem (når de ikke bruger terrorister) til at skabe spændinger og konfrontationer ved hvert nyt træk.

Georgien: Washington risikerer atomkrig

af F. William Engdahl

Republikken Georgiens dramatiske militære angreb på Syd-Ossetien i de sidste dage har bragt verden et stort skridt nærmere til den kolde krigs ultimative rædsler - en atomkrig imellem Rusland og De Forenede Stater - som følge af en fejlkalkulation.

Det, der udspiller sig i Kaukasus, bliver i de amerikanske medier rapporteret i et alarmerende vildledende lys, der gør Moskva til den eneste aggressor. Spørgsmålet er, hvorvidt George W. Bush og Dick Cheney opmuntrer den ustabile georgiske præsident, Mikhail Saakashvili med henblik på at tvinge

den næste amerikanske præsident til at bakke op om Bush doktrinen NATO-militære dagsorden.

Denne gang kan Washington slemt have fejlbedømt mulighederne, som den gjorde det i Irak, men denne gang muligvis med konsekvenser i form af atomkrig. ...

Originalartikel: Russia Georgia War - Washington Risks Nuclear War by Miscalculation

<http://www.marketoracle.co.uk/Article5834.html>

Klipet og oversat af Hans Pendrup

Er Washington opsat på at sabotere Beijing olympiaden?

Af Michel Chossudovsky, Global Research

I ugerne op til Beijing olympiske lege er en atmosfære af frygt og usikkerhed ved at udfolde sig.

Kina er ikke blot blevet angrebet for sine brud på menneskerettigheder, en i Kina baseret islamisk terrororganisation har annonceret, at den planlægger at "skabe ravage" ved starten på legene ifølge medierapporter: Turkestans Islamiske Parti (TIP) har taget ansvar for adskillige før-olympiske terror angreb, herunder bombningen af tre busser i Kunming, hovedstaden i Yunnan d. 21. juli, der dræbte 2 og efterlod 13 sårede, ligesom en tilsvarende bombe i en Shanghai i maj.

TIP har ligeledes taget ansvaret for en et angreb i Wenzhou d. 17. juli, hvor man brugte en traktor fyldt med eksplosiver og bombningen af Guangzhou plastic fabrik d. 17. juni (Sydney Morning Herald d. 27. juli 2008).

Lederen af Turkestan Islamiske Parti (TIP), kommandør Seyfullah har em mystisk videoudsendelse advaret både atleter og tilskuere om, at man har planlagt at udføre lignende angreb i adskillige tæt befolkede bykvarterer med det formål ultimativt at sabotere de olympiske lege. "Via det velsignede hellige angreb i Yunnan i denne omgang, advarer Turkestans Islamiske Parti Kina endnu en gang. Vort mål er at ramme de mest kritiske punkter i forbindelse med de olympiske lege.

Vi vil forsøge at ramme de centrale kinesiske byer hårdt ved at bruge taktikker, der aldrig har været anvendt. Vi advarer Kina og det internationale samfund for sidste gang om, at de tilskuere, atleter, specielt muslimerne, som planlægger at deltage i Olympiaden, venligst drop jeres intentioner om at tage til Kina. Stå venligst ikke side om side med det troløse folk. Frivillige fra Turkestans Islamiske Parti vil udføre voldelige militære aktioner mod enkeltpersoner, kontorer, lokaliteter og aktiviteter, der er forbundet med de olympiske lege i Kina". (Udsnit af den påståede erklæring fra kommandør Seyfullah, offentliggjort til medierne af IntelCenter,

Washington, d. 23. juli 2008.

(<http://www.intelcenter.com/>)

Om videoen er autentisk er tvivlsomt, timingen af offentliggørelsen efterfølgende TIP bomberne i Kunming og knap to uger før de olympiske lege er mistænkelig. Den mystiske video blev stillet til rådighed for de vestlige og kinesiske medier af IntelCenter, et privat Washington baseret Intel selskab, der har kontrakt med den amerikanske efterretningstjeneste og Pentagon. Hvordan, fra hvem og hvornår den blev overrakt er ikke blevet afsløret.

Videoen indeholder en omhyggeligt udarbejdet fortælling. Det sender et klart budskab med malende billeder. Bliv væk fra de olympiske lege. Det starter med Beijings olympiske logo, der går op i flammer, da en raket rammer en olympisk lokalitet. (se Toronto Star, d. 1. august 2008).

Hvem står bag Turkestan Islamiske parti?

Ifølge Stratfor, en amerikansk baseret tænketank med efterretningsmæssige emner, tilhører TIP, der har taget ansvaret for de før olympiske terror angreb, den bredere East (øst) Turkestan Islamiske bevægelse (ETIM), der er baseret den autonome Xinjiang-Uygur region.

ETIM er kendetegnet ved at blive hemmeligt støttet af pakistansk efterretningsvæsen - Pakistans Inter Services Intelligence (ISI) - der handler i tæt koordination med CIA. Pakistans ISI's rolle med at støtte det islamiske Uygurs opstande går tilbage til midten af 90'erne. Ifølge Yossef Bodansky i en rapport fra 2000 om strategiske politik for forsvars- og udenrigske affærer:

"De pakistanske terrorisme-sponsorerende aktiviteter langs Silkevejen var det primære instrument i Islamabad regionale strategi. Det ISI-sponserede oprør og terrorisme langs de vestlige adgangsveje til Kina var strategisk udvikling med alvorlige konsekvenser".

Den historiske forbindelse mellem Pakistans militære efterretningsvæsen

(ISI) og CIA er rigeligt dokumenteret. I løbet af 1980'erne, blev ISI's division for hemmelige aktioner brugt af CIA til at rekruttere til og træne Mujahideen, som blev sendt til Afghanistan for at kæmpe mod de russiske tropper.

Efter den kolde krigs æra forblev forbindelsen mellem CIA og ISI stort set intakt. ISI blev fortsat brugt af Washington til at kanalisere hemmelig støtte til forskellige islamiske fundamentalistiske bevægelser som Al Qaeda, der var involveret i terrorangreb under falsk flag. (Michel Chossudovsky, USA's krig mod terrorisme, Global Research, Montreal 2005).

ISI har som et efterretningsmæssig væsen spillet en hemmelig nøglerolle i den amerikanske "krig mod terrorisme" ved at finansiere og tilskynde disse terrororganisationer og også ved at nære illusionerne om en "udefrakommende fjende".

I Kina har hemmelig støtte til Uygur oprøret stort set tjent det formål at skabe politisk ustabilitet. I Xibjiang-Uigur har det pakistanske efterretningsvæsen (ISI), som har optrådt som forbindelsesled til CIA, støttet adskillige islamiske organisationer såsom Islamiske Reformister Parti, Øst Turkestans Nationale Enheds Alliance, Uigur Befrielsesorganisation of Centralasiens Uigur hellige krigs Parti.

Adskillige af disse islamiske organisationer har fået støtte fra og træning af Al Qaeda, som er et amerikansk støttet efterretningsaktiv. Det erklærede formål for disse Kina-baserede islamiske organisationer er "etableringen af et islamisk kalifat i området" (Michel Chossudovsky, USA's krig mod terrorisme, kapitel 2). Kalifat projektet, som er hemmeligt støttet af amerikansk-pakistansk efterretningsvæsen, forgriber sig på kinesisk territorial suveræniteten. Støttet af forskellige Wahabi fonde i Golfstaterne, er separatisme langs Kinas vestlige grænse forenelig med de amerikanske strategiske interesser i Centralasien.

Ved stiltiende at fremme løsrivelse af

Xinjiang-Uigur regionen (ved at bruge Pakistans ISI som mellemmand), forsøger Washington at udløse en bredere proces af politisk destabilisering og fraktionering i Folkerepublikken Kina.

"Kina rapporteres for at sige at Øst Turkestan (Uyghur) islamiske terrorister opererer fra Pakistan og trænes i specielle lejre på pakistansk territorium. Det er første gang, at Beijing administrationen anklager Pakistan for at huse anti-kinesiske elementer på sin jord. Åbenbaringen kom i et retsdokument i sagen mod den fængslede canadier, Celil, hvori det nævnes, at Celil tilsluttede sig Øst Turkestans Befrielses Organisation (ØTBO) tilbage i 1997 og optrådte som senior instruktør i Kyr-gyzstan. Ifølge dokumentet rekrutterede Celil folk og sendte dem til forskellige træningslejre i Pamir Plateauet på pakistansk grund. ØTBOs hovedformål er at udkære et uafhængigt Øst Turkestan ved at forene dele af Kina og Kyr-gyzstan". (B. Raman, USA og Terrorisme i Xinjiang, Sydasiens analyse 2002, <http://www.southasiaanalysis.org/papers5/paper499.html>)

Den autonome Xinjiang Uygur region, Pamir Plateauet på den pakistanske-kinesiske grænse

TIP som har taget ansvaret for adskillige før-olympiske terrorangreb tilhører den bredere ETIM, som er hemmeligt støttet af Pakistans ISI.

Pakistans ISIs rolle i Xinjiang-Uygur er kendt af det kinesiske efterretningsvæsen. Ifølge en rapport fra 2002, anklager Beijing Islamabad for at træne Øst Turkestan Islamiske aktivister i Pamir Plateauet i Pakistan, der grænser op til den sydlige spids af Xinjiang-Uygur regionen (se kortet).

Af politiske grunde er emnet ISI-CIA involvering imidlertid blevet omhyggeligt undgået. I ugerne op til olympiaden er de kinesiske autoriteter ivrige efter at undgå kontroverser. Emnet udenlandsk støtte til Øst Turkestans Islamiske bevægelse er tabu.

Sabotage eller sønderrivning af de olympiske lege?

Både vestlige og kinesiske medier i kor påstår med henvisning til den mystiske video, at muslimske terrorister vil angribe de olympiske lege.

Budskabet i videobåndet offentliggjort af IntelCenter, er utvetydigt: Tur-

kestan Islamiske Parti (TIP) kommandøren Seyfullah "advarede atleter og tilskuere, ikke mindst muslimer, om at blive væk fra de olympiske lege" (citeret fra Associated Press, 1. august 2008).

En atmosfære af frygt er blevet skabt med fuldt overlæg, som potentielt kan underminere de olympiske lege.

Er disse terroradvarsler og angreb, for ikke at nævne den mystiske video, en del af et amerikansk sponsoreret PsyOp, som anvendes for at diskreditere det kinesiske lederskab og/eller sabotere de olympiske lege? Hvor pålideligt er videobåndet? Hvor stor er IntelCenters troværdighed? Hverken de vestlige eller de kinesiske medier har undersøgt den side af sagen.

IntelCenter, det private Intel selskab, som har kontrakt med det amerikanske efterretningsvæsen, er det samme Washington slæng, der også på en betimelig måde, har offentliggjort adskillige mystiske Al Qaeda relaterede videobånd, medregnet 11. september 2007 videoen med Osama bin Laden såvel som april 2006 videoen med Al Qaedas nummer to Ayman al-Zawahiri.

IntelCenter beskriver "indsamlingen af, udnyttelsen af, analyseringen og udbredelsen af terroristers og rebelske gruppers videomateriale, som en af deres "kernekompetencer". IntelCenters "primære klientbase omfatter militæret, lovhåndhævere og efterretningsvæsener i USA og andre allierede lande rundt om i verdenen (<http://www.intelcenter.com/aboutus.html>)".

Hvordan IntelCenter aktuelt har fået fingre i disse forskellige videobånd herunder det seneste før-olympiske Seyfullah Turkestan Islamiske Parti (TIP) video, står tilbage at finde ud af.

På et pressemøde d. 1. august fortalte oberst Tian Yixiang fra den olympiske sikkerhedskommando reportere, at den største trussel mod sikkerheden kommer fra østturkestanske terroristorganisationer menende de RTIM baserede i den autonome Xingjiang-Uygur region.

Hvad den kinesiske official glemte at nævne var, at der er beviser på, at disse terroristorganisationer i årevis hemmeligt er blevet støttet af det pakistanske efterretningsvæsen, der opererer på vegne af Washington.

Protester over hele USA mod planlagt Iran-krig – som møder modstand fra hele verden og også fra kræfter blandt de amerikanske imperialister selv. Men lige nu er USA i gang med den største flådeopmarch i Golfen siden krigen i 1991.

Lørdag den 2. august blev der gennemført demonstrationer, happenings, seminarer og aktioner i mere end 100 amerikanske byer imod den krig mod Iran, som den amerikanske præsident og hans regering og Israel højlydt har talt om og konkret har forberedt over lang tid.

Aktiviteterne var arrangeret af initiativet Stop War on Iran på baggrund af en hasteappel om at demonstrere nu i sommer. Allerede i begyndelsen af 2006 initiativet udsendte den første internationale appel om at stoppe den planlagte krig.

Det hele foregik under parolerne 'Stop krig mod Iran', 'Tropperne ud af Irak og Afghanistan', 'Nej til amerikansk krig gennem Israel' og - stærkt mobiliserende i en økonomisk krisetid - 'Penge til jobs, boliger og sundhed - IKKE til krig'.

Aktionerne havde ikke og var heller ikke lagt sådan om som de gigantiske aktioner op til Irak-krigen. Formålet var at synliggøre, at der eksisterer en reel trussel om nye krige fra den amerikanske regerings side. Der er voksende frygt for at en af George W. Bush's sidste embedshandlinger som amerikansk præsident vil være den krig mod Iran, som længe har været forberedt af amerikansk og israelsk militær, evt. i starten alene som et israelsk luftangreb.

Faren er reel og akut både under de olympiske lege og senere på efteråret. Lige nu er USA i gang med den største flådeopbygning ved den persiske golf siden den første krig mod Irak i 1991.

Derfor gik mange tusinder på gaden i USA, ligesom protesterne mod planerne om en Iran-krig vokser i mange andre vestlige lande. Antikrigsbevægelserne i Europa og på andre kontinenter har ikke i samme omfang mobiliseret til aktioner som i USA, utvivlsomt fordi de ikke kender til konkrete

Fra Washingtons gader til SCO:

Stærk modstand mod krig mod Iran

planer, der inddrager deres lande i en mulig krig mod Iran.

Stop War on Iran gennemgår i en ny advarsel den amerikanske flådeopbygning i Golfen. Den er skræmmende og omfatter næsten 40 krigsskibe, indbefattet adskillige atombevæbnede hangarskibe.

Organisationen siger:

”Denne massive opbygning betyder, at hundredvis af atombevæbnede krigsfly, tusinder af tropper, destroyere, som er i stand til at affyre krydsermissiler der medbringer atomvåben, bunkerbusters (bomber der kan trænge gennem massive beskyttelsesrum, o.a.) eller fragmentationsbomber er gor hånden til et angreb på Iran. Med Rusland trukket ned i den georgiske krise og Kina travlt beskæftiget med olympiaden kan Bush-administrationen have den idé, at dette er en gunstig tid for et angreb. Den massive flådeopbygning finder sted samtidig med at begge kongressens kamre er parat til at godkende resolutioner, der giver grønt lys for en amerikansk blokade af Iran (hvad der ifølge international ret er en krigshandling).”

Ifølge presserapporter sejlede denne armada, inklusive de tre gigantslagskibe USS Theodore Roosevelt, USS Ronald Reagan, USS Iwo Jima mandag d.11. august mod Den Persiske Golf ledsaget af en flok engelske krigsskibe og en fransk ubåd.

Overflytningen til Golfen kommer en uge efter Operation Brimstone (Operation Svovl), som fandt sted i Atlanterhavet, hvor 12 krigsskibe fra USA, UK og Frankrig øvede et muligt angreb på Iran.

Isoleret krigsprojekt

Men en krig mod Iran ligner et isoleret amerikansk-israelsk projekt, hvis ikke den neokonservative Sarkozy, der netop nu er EU formand, i al hemmelighed har indgået krigsaftaler med USA og dets faste allierede Storbritannien.

Der findes ingen krigskoalition parat

som ved starten på krigen mod Afghanistan efter 11. september 2001, eller den der blev skabt ved starten af Irak-krigen på basis af løgnene om irakiske masseødelæggelsesvåben. Der er ingen klar opbakning til et amerikansk-israelsk krigsprojekt mod Iran fra EU, selvom den angivelige CIA-agent Nico-

las Sarkozy som fransk præsident p.t. er formand for ministerrådet.

Også andre faktorer taler imod et angreb, herunder modsætninger i den amerikanske elite selv om hensigtsmæssigheden af et nyt krigsprojekt i en situation, hvor det internationale had til USA aldrig har været større, dets præsident aldrig mere upopulær både i ude og hjemme, og hvor en voldsom økonomisk krise forværrer alle udsigter. Det er først og fremmest de pro-zionistiske neokonservatives projekt, mens andre dele af *establishmentet* ønsker samarbejde (om olie) med Iran og Pentagon advarer mod en krig.

For krigsmagerne i Israel er der også opstået vanskeligheder. Den korrupte regeringsleder Ehud Olmert, hvis Kadima-parti lovede fred med palæstinsere og arabere, er ved at blive fældet og retsforfulgt af bestikkelsesanklager. Han har derfor annonceret, at han trækker sig som partiformand og at han træder tilbage som regeringschef i september. Men helt kan det ikke udelukkes at han iværksætter et militært overraskelsesangreb på Iran, inden han arresteres! Eller at den næste regeringsleder gør det. Israelsk militær er for længst klar – også med atomvåben.

SCO – en magtfuld modspiller

Hvis USAs traditionelle europæiske støtter ikke aktivt modsætter sig et amerikansk-israelsk angreb på Iran gør den stadig vigtigere SCO – eller 'Shanghai 6' – koalition det. Den består af Kina, Rusland, Kasakhstan, Tadjikistan, Uzbekistan og Kirgisistan. Som observatørlande er tilknyttet Mongoliet, Pakistan, Iran og Indien. SCO på sin side arbejder tæt sammen med russiske ledte CSTO (*Den Kollektive Sikkerheds Traktat Organisation*), hvor alle SCO's medlemslande bortset fra Kina også er med, men suppleret med Hviderusland og Armenien.

Både Rusland og Kina har i og udenfor FN skarpt vendt sig mod de amerikansk-israelske planer om et angreb på Iran. Der har været spekulation om Iran ville blive optaget som fuldt medlem af SCO, men den har for nylig afvist at optage Iran som associeret medlem. Til gengæld har den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov efter et nyligt udenrigsminister i SCO meddelt, at

Vi er blevet enige om praktiske skridt der vil gøre alle observatører i stand til at deltage i de af organisationens aktiviteter, der berører deres interesser.

Iran-krig kan forhindres

Der er således en hel stribe faktorer, som virker imod udløsningen af den for længst forberedte krig mod Iran. Med et USA reelt på vej mod nederlag i både Irak og Afghanistan er en ny krig, der mødes med global modstand, et mere end dove-ligt projekt.

I hele dette spil om forberedelse af krig er den væbnede modstand i Irak og Afghanistan og den palæstinensiske modstand mod Israels terror sammen med den brede folkelige modstand og antikrigsbevægelserne verden over afgørende faktorer.

Krigen mod Iran kan blive en af de planlagte krige, som ikke bliver til noget.

Læs udvidet og opdateret artikel på kpnet.dk

Erklæring fra det XII Internationale Seminar om revolutionens problemer i Latinamerika

Kun revolutionen og socialismen kan sikre national uafhængighed, frihed, velstand og fremskridt for folkene

Det 12. internationale seminar om revolutionens problemer i Latinamerika blev gennemført i dagene 14.-18. juli i Quito, Ecuador. Temaet for seminaret var denne gang den aktuelle debat om socialismen. Det sluttede sit arbejde med at vedtage følgende erklæring:

Opmuntret af de sejre og politiske fremskridt, der er opnået af arbejderne og folkene på kontinentet, har forskellige partier, organisationer og venstreorienterede revolutionære bevægelser fra Latinamerika og Europa været forsamlet i Quito, Ecuador, for at fremme debatten om socialisme. For blot et par år siden ville en sådan analyse blive betragtet som en ren akademisk øvelse. I dag er det et teoretisk problem – som kræver politisk løsning her og nu.

Et kraftigt opsving i massekampene af arbejdere, brede folkelige lag, unge, kvinder, oprindelige folk og bønder fejede henover Latinamerika. Denne magtfulde udvikling udløste folkelige oprør vendt mod regeringer og pro-imperialistiske oligarkier i adskillige af vore lande, som i nogle tilfælde fik præg af revolutionære opstande. Den afværgede reaktionære kupforsøg som i Venezuela. Den udviklede store massebevægelser, som praktiserer forskellige former for direkte demokrati, og den udviklede organisationer, som dækker mange sektorer.

Der er høstet frugter af forskelligartede processer og sejre i arbejdernes og folkenes kamp mod neoliberalisme, reaktion og imperialistisk dominans, samt mod forskellige former for udbytning og social diskrimination. I Latinamerika er der sket en ændring i styrkeforholdet mellem de politiske og sociale kræfter. De lokale oligarkiske og monopolistiske sektorer, der nu i endnu højere grad og stadig mere åbent er forbun-

det med imperialismen, især den nord-amerikanske, har mistet positioner på det politiske skakbræt. I modsætning hertil er der udviklet stærke demokratiske, progressive og venstreorienterede strømninger og organisationer, præget af fælles ideer, og i nogle lande som Venezuela, Bolivia og Ecuador, er der etableret regeringer, der er eksponenter for disse positioner.

Kravet om forandring som i årevis har været fæstnet i vores folks bevidsthed er i dag vokset til et niveau, hvor det er socialisme der er på dagsordenen. Store dele af arbejderne i by og på land, ungdommen, de intellektuelle, miljøforkæmpere... er interesseret i at diskutere socialismens natur og muligheden for dens sejr, og det i en sådan grad, at diverse borgerlige fraktioner og andre småborgerlige kræfter, som forfalsker, fordrejer og forvansker socialismen, søger at manipulere denne tendens og kanalisere den hen mod positioner, som ikke er uforenelige med det kapitalistiske system.

Socialisme er et stadie, der er kvalitativt forskellig fra kapitalisme og denne overlegen, og den kan ikke udvikle sig af skødet på det nuværende system. For at opbygge socialismen er det bydende nødvendigt at sikre arbejderne magt og ødelæggelsen af de herskende klassers gamle statsmagt, og dermed afslutte afhængigheden af udlandet og gøre en ende på udbytningen af den arbejdende befolkning. Opbygningen af socialismen kræver en radikal omdannelse af den økonomiske base, som erstatter de forskellige former for kapitalistisk ejendom og produktionsforhold med et system af samfundsmæssigt fælleseje: Kun på denne måde sikres arbejderne befrielse og arbejdet bliver ikke kun til et levebrød, men et grundlæggende livsbehov.

Karakteristisk for dette samfund er det fulde og omfattende demokrati for de arbejdende klasser og anvendelsen af tvangsforanstaltninger mod det mindretal, der forsøger at genoprette det gamle system. Det betyder direkte deltagelse af masserne i afgørelsen af alle

spørgsmål vedrørende udviklingen af samfundet. Her bestemmer folket, hvad der skal produceres, hvordan det fremstilles, og hvordan produktionen distribueres.

En garanti for friheden for det overvældende flertal forudsætter etablering af mekanismer til at sikre folkenes materielle og politiske erobringer og til at forhindre at mindretallet af de gamle udbytterklasser kan undergrave den nye orden og genvinde det tabte.

Konfrontationen med de lokale herskende klasser og imperialismen finder sted på alle felter, og vi må forberede os på at imødegå dem og på at besejre dem alle. Det vil ikke være muligt at sejre i disse kampe, hvis arbejderne og folkene ikke udvikler og styrker sin selvstændige politiske organisering og hvis den teoretiske indsigt mangler – politisk af karakter, videnskabelig og revolutionær.

Revolutionens sejr vil være resultatet af en kombination af en dygtig og kreativ anvendelse af alle kampformer, under hensyntagen til de specifikke vilkår og omstændigheder. Men det er klart, og de historiske erfaringer bekræfter det, at kun ved folkenes organiserede magt-anvendelse er det muligt at omstyrte fåmandsvældet og besejre den reaktionære vold, som udøves af deres statsapparater.

Det er indlysende, at de nuværende politiske og sociale vilkår, som regionen lever under, er gunstige for de revolutionære organisationers aktioner og virksomhed. Men det betyder ikke, at tingene er blevet lettere. Vi må spille op imod reformistiske og systembevarende kræfter og holdninger for at lede masserne og for at rejse revolutionære positioner. Vi må gøre det klart for dem, at hvis socialismen er revolutionær, må den basere sig på utvetydige videnskabelige begreber og opfattelser. At gøre op med de kræfter, der paraderer under falske socialistiske faner, er en revolutionær opgave.

At sikre nederlag for imperialismen og de herskende klasser kræver enhed

ML BEVÆGELSEN

blandt de revolutionære, demokratiske og anti-imperialistiske kræfter, som må komme til udtryk lokale og internationale kampagner og aktioner. Især i dag har de revolutionære venstrekræfter et ansvar for at stille sig i spidsen for arbejdernes og folkenes kamp og må bestræbe sig på at vinde positioner i den tendens.

Vi ved, arbejderbevægelsen er international, men forstår også, at vores bidrag til denne proces må bestå i at sikre revolutionens og socialismens sejr i hvert eneste af vores lande.

Vi stiller os solidarisk med alle folk, der kæmper for deres frigørelse, og ganske særligt med Bolivia, som står overfor en umiddelbar trussel om territorial opsplitning, der fremmes af den amerikanske imperialisme og det kreolske oligarki, som opretter væbnede bander for at gennemføre deres fascistiske intentioner.

De revolutionære organisationer, der

deltager i dette 12. internationale seminar om revolutionens problemer i Latinamerika bekræfter løftet om at fortsætte vores kamp for revolutionens og socialismens sejr.

Vi vil vide at påtage os det ansvar og de udfordringer, historien har pålagt os.

Den 18. juli 2008

Argentinas Revolutionære Kommunistiske Parti

Argentinas Revolutionære Marxistisk-Leninistiske Parti.

Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti

Kernen af Revolutionære Kommuniste (Brasilien)

Colombias Kommunistiske Parti (marxister-leninister)

Movimiento de Concientización de la Juventud (Haití)

Reagrupamiento de Jóvenes Estudiantes y Universitarios (Haití)

Alternativet Ny Nation (Guatemala)

Mexicos Kommunistiske Parti (marxister-leninister)

Perus Proletariske Parti Arbejdets Kommunistiske Parti (Den Dominikanske Republik)

Kvindebevægelsen Ana Soto (Venezuela)

Partiet Patria para Todos (Venezuela)

Organización Gayones (Venezuela)

Asamblea de Socialistas (Venezuela)

Frente Universitario Revolucionario Socialista (Venezuela)

Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti

Ecuadors Revolutionære Ungdom

Movimiento Popular Democrático (Ecuador)

Confederación Ecuatoriana de Mujeres por el Cambio

Vanguardia del Magisterio (Ecuador)

Frente Revolucionario de Izquierda Universitario (Ecuador)

Unión General de Trabajadores del Ecuador

Solidaritet med succes! Tyrkiske Hayat-TV sender igen

Siden onsdag den 6. august har den progressive tyrkiske TV-station Hayat-TV kunnet genoptage sine udsendelser. Det sker efter at have været lukket ned siden d. 16. juli på baggrund af pålæg fra den tyrkiske regerings side.

Lukningen af den progressive TV station medførte en strøm af protester og demonstrationer i Tyrkiet og en solidaritetsbevægelse der bredte sig ud over hele Europa.

Adskillige politikere, fagforeningsfolk intellektuelle og kunstnere har taget del i denne bevægelse i forsvaret for pressefriheden.

- Ophævelsen af forbuddet er en sejr for de demokratiske kræfter, som forsvarende pressefriheden hedder det i en presseerklæring fra DIDF-Tyskland.

- Hayat TV vil fortsat arbejde for en fredelig løsning på kurderspørgsmålet, for retfærdighed og solidaritet. Den tyrkiske regerings forbudspolitik vil ikke skræmme senderen. For at Hayat TV kan fortsætte som alternativ og kritisk stemme behøver den understøttelse af alle demokratiske kræfter, hedder det videre i udtalelsen fra DIDF.

Fjernsynskanalen Hayat (som betyder Liv på tyrkisk) blev oprettet i december 2007 som et alternativ til monopolernes og regeringskontrollerede kanaler. Den blev til gennem initiativer fra hundredvis af fagforeningsfolk og repræsentanter for andre masseorganisationer, intellektuelle og kunstnere, og bygger på en deltagerstyret sendemodell. Kanalen sender over Turksat 2A-satelitten og kan modtages over hele Europa, i Nordafrika, Mellemøsten og Kaukasus i tillæg til Tyrkiet.

Hayat TV vil "afdække livets virkelige farver" og ikke den i realiteten ensfarvede virkelighed som ellers bliver præsenteret i medierne. "Som arbejdere og arbejdende i millioner er vi prisgivet det, som bliver præsenteret på skærmen, som står midt i vore hjem. Vi bliver

enten fremmedgjort overfor os selv, vore problemer og vor kultur, eller vi bliver identificeret med en verden, som står os fjernt. Lad os hverken blive fremmedgjorte eller tilpasset fænomener udenfor vor virkelighed. Lad os være vores virkelige selv, idet vi værner om vor egen virkelighed."

Hayat TV er en kanal for alle de dele af folket som er blevet tilsidesat og overset. Hayat TV ser på sig selv som kanalen for kurderne, laziar-folket (en etnisk gruppe i Sortehavs regionen, o.a.) araberne, cirkassierne (folkegruppe i Kaukasus o.a.), armenierne og surianerne (en katolsk trosretning, o.a.), såvel som arbejderne og de fattige masser.

Hayat TV's kameraer opfanger livets visuelle rytme, mangfoldighed og rigdom der, hvor folk virkelig lever og virker.

Hayat TV vil nå ud til og være til for kvinderne, hvis liv der fanget mellem køkkenet og soveværelset, for børn som reklamen sigter på som "fremtidens brugere", for de funktionshæmmede, miljøvennerne, forsvarerne af menneskerettigheder og selvsagt kulturen, kunsten og kulturarbejderne.

Fyllingdale: Aktion mod militarisering på årsdagen for Hiroshima

Af Ulla Røder, fredsaktivist

Den 6. august, årsdagen hvor USA destruerede Hiroshima med den første atombombe i 1945 besluttede to ældre velkendte fredsaktivister Sylvia Boyes og Erica Wilson fra Trident Ploughshares, en gruppe der udøver ikke-voldelige direkte aktioner, at tage til Fyildingdale.

Der blev de arresteret for at have forsøgt at forhindre de aktiviteter der foregår på Fyildingdales 'Ballistic Missie Early Warning' (BMEW) Station i Nord Yorkshire. De havde klippet hegnet og brugt rød maling som symbol på det blodbad USA's militærpolitik truer med.

Parret ville sætte fokus på den stadig stigende vigtige rolle den såkaldte 'Royal Airforce' (RAF) base i Fyildingdales spiller i USA's nationale missil-

forsvars program (Stjernekrigsprogram). Satellitkommunikation, i særdeleshed MILSTAR, bruges til at samle efterretninger og er vital for såvel atomkrig som for USA, når de opsender våben i det ydre rum under dække af et missilforsvar. Som sådan repræsenterer Fyildingdales et nyt område i opbygningen af globalt militær.

Dette system beskytter ingen, men sætter Storbritannien og andre involverede i frontlinjen i fremtidige amerikanske krige. Radarsystemet i Fyildingdales giver USA mulighed for at sende missiler ned over andre nationer uden frygt for gengældelse.

De mange milliarder dollars, der indtil dato er smidt i kølvandet på dette Stjernekrigsprojekt kunne have været blevet brugt mere effektivt til konflikt-

løsning og kontrol med våben.

Parret blev tilbageholdt på Scarborough politistation og er anklaget for hærværk. Sylvia udtaler: "Idet jeg er overbevist om, at min regering handler ulovligt og umoralsk, har jeg en pligt til at overholde loven og forsøge at rette op på det forfærdelige og forkerte, der sker. Jeg har levet hele mit liv i skyggen af truslen om masse mord og ødelæggelse med atomvåben, og jeg har ikke til hensigt at forholde mig tavs om de farer USA's aggressive politikker påfører os."

Sylvia og Olivia har erklæret sig ikke skyldig i retten i Scarborough, og det næste retsmøde er sat til 4. september.

Enhver kastet bombe, enhver affyret kugle i denne terrorkrigs navn

skal produceres et eller andet sted. Og hvor end dette sted er, kan der rejses modstand.

'Den store maler' fra MAJ93 død

Op til kunstnergruppen MAJ93' udstilling i Ågalleriet i Frederiksværk kommer meddelelsen om Keld Bech Kristensens død

Keld Bechs billedkunst blev betegnet som en blanding af naivisme og ekspressionisme. Hans stil var karakteristisk og letgenkendelig, hvad enten motiverne var en 1. maj demonstration med røde faner, bylandskaber, svenske øer, fabeldyr, eller hvad det kunne være. Denne fine kunstner blev kun 67 år gammel.

Han blev udlært som murersvend i 1962 og uddannedes sidst i 60erne i merkantil kunst hos Sam Kaner og i grafik hos Hans Jørgen Brøndum.

Keld Bech var gennem mange år medlem af DKP, og aktiv i Kunstnere for Fred og Billedkunstnernes Forbund, samtidig med han holdt

ved Murerne Fagforening.

Siden 60erne har han bl.a. udstillet på Kunstnernes forårsudstilling, Charlottenborgs efterårsudstilling og været medlem af kunstnersammenslutningerne DK70, Ovalen, MULT, han var i 1993 med til at stifte den betydningsfulde gruppe MAJ93, hvor han siden har været fast medlem, altid aktivt udstillende.

Han død er et tab for Maj93 – og for alle, der holder af en glad og frisk folkelig kunst.

Keld Bech skulle deltage på MAJ93 kommende udstilling i Ågalleriet i Frederiksværk fra den 6-28. september.

Det vides ikke om der her bliver en mindeophængning af hans malerier.

**Se Maj93 i Ågalleriet
6-28. september 2008
Hans Futtrups sti 3.
Krudtværksområdet,
Frederiksværk**

2500 Trommer for Fred

14. juli 2004 holdt FredsVagten 1000 Trommer for Fred (se billede på fredsvagt.dk) i anledning af at vi havde stået på Slotspladsen foran Folketinget i 1000 dage den dag.

Det var en stor succes og en lang dag/aften med dejlige rytmer og energi for fredens sag.

Fredag 22. august 2008 har vi stået 2500 dage så der holder vi 2500 Trommer for Fred.

Som FredsVagten er så lukker vi jo op kl. 10 formiddag, og trommer er altid velkomne, men vi regner med at trommeriet kulminerer hen på eftermiddagen når arbejdsdagen er overstået for almindelige beskæftigede medborgere.

Man behøver ikke en tromme for at komme. Alting der kan lave lyd – osse fløjter, træsko og trompeter. Men det vil være trommerne der er det primære, thi et vedvarende rytmetryk mod Christiansborgs tunge stenvæg kan måske banke nogle små sprækker i fundamentet så vores daglige fredsbudskab kan trænge ind og formilde magthaverne, så de ikke er lisså bange og må fokusere på krig og kontrol med andre mennesker.

ROSKILDE SCIENCE SUNRISE CONFERENCE

Den 13.-15. august er Roskilde Universitetscenter er vært for den første Roskilde Science Sunrise Conference. Konferencen skal blive en årlig begivenhed, hvor nogle af verdens førende forskere mødes i Roskilde. Konferencen hedder: **"Surviving Ourselves: The Human Condition"**

I invitationen til konferencen hedder det:

"Temaet for konferencen er, hvorledes vi skal handle og interagere i det nye århundrede. At forme fremtiden og samtidig favne dens kompleksitet er både en udfordring for os som mennesker og samtidig et spørgsmål om at overleve os selv, eftersom historien har vist, at vi er lige så meget problemknu-sere som problemskabere.

I de seneste år har videnskaben taget væsentlige skridt i retning af en dybere forståelse af livets oprindelse. Skabelsen af kunstigt liv i laboratoriet vil foregå inden længe. Designet af nye organismer, der er i stand til at løse problemer, som kendte naturlige organismer er forhindret i, bliver et af de spændende perspektiver, når skabelsen af kunstige organismer bliver muligt i nær fremtid. "Levende teknologi" kan måske bruges til at skabe ny medicin, energi og andre nyttige ressourcer. De nye muligheder har et enormt potentiale, som ikke engang forskerne endnu kan gøre rede for.

Hvad kan konsekvenserne for vores overlevelsesvilkår være når man tager følgende to nye videnskabelige gennembrud med i betragtning:

(1) Laboratorieskabelsen af primitivt liv

(2) Muligheden for genetisk genskabelse af dødt DNA (at genoplive de døde)

Ved at samle nogle af de mest tone-

angivende videnskabsfolk, politikere og filosoffer vil denne første Roskilde Science Sunrise Conference skabe et enestående forum, hvor videnskabelige, etiske og politiske konsekvenser af disse to nye muligheder for mennesket i det 21. århundrede kan diskuteres."

Idag den 12. august er der dog ingen tegn på at konferencen får megen indflydelse på mediernes dagsorden, der for tiden er indhyllet i OL's stjernetåger og medieslagsmål mellem DF og Venstre.

Denne konference burde ellers give anledning til en omfattende etisk debat, da emnet har langt mere vidtrækkende konsekvenser end demokratikanoner, restriktiv indvandringspolitik eller social arv.

For mig er det påtrængende at gøre opmærksom på, hvilken sammenhæng denne forskning foregår i. Først og fremmest er det en kendsgerning at den industrigren, der optjener de største profitter og dermed har de fleste midler til forskning er våbenindustrien. Desværre er det ikke svært at forestille sig, hvordan resultaterne af denne forskning vil kunne anvendes ved udviklingen af nye avancerede våben, robotterne og kemiske våben er allerede på banen, og stjernekrigen er i gang. I den fagre nye verden kan meget ske, kun virkeligheden overgår fantasien.

Dernæst er det en kendsgerning at økonomien styres af kapitalistiske lovmæssigheder. Det betyder at profitten har førsteprioritet. Vi kan oprette bun-

ker af ngo'er der har alskens menneskevenlige, humanistiske, økologiske og livsbekræftende målsætninger, det ændrer bare ikke noget ved den grundlæggende lovmæssighed i den kapitalistiske produktion, at den der ikke producerer for at tjene mest muligt er spillets taber. Og så længe den er gældende kan al forskning misbruges uanset forskernes intentioner.

Derfor er det min indstilling at enhver forsinkelse og udskydelse af denne type forskning er god, vi har ikke brug for flere solopgange som dem i Hiroshima og Nagasaki.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
sommerferie uge 31-32

Netavisen

Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag

www.kpnet.dk

Foghts kriseærinde

Fogh Rasmussen har indkaldt til 3-partsdrøftelser. Repræsentanter fra staten, arbejdsgiverne og lønmodtagerne skal sidde til rundbord for at drøfte og finde løsninger på det kapitalistiske Danmarks problemer.

Der skal bides til bolle.

Statsministeren lægger ikke skjul på hensigten med forhandlingerne:

Lønmodtagerne skal så kornet, dyrke og høste det. De samme lønmodtagere skal male kornet til mel og bage bollerne. Borgerskabet er udset til at fortære produktet. Dyrefabelen eksisterer stadig – blot med den forskel, at produktet i fabelen kun tilfaldt de produktive.

I 3-partsforhandlingerne er intet helligt. Alle køer kan slagtes:

- *Vi har nået grænsen for, hvad vi kan producere, fordi der mangler hænder. Ethvert samfund har brug for vækst af en vis størrelse, og vi skal have øget antallet af hoveder og hænder på arbejdsmarkedet. Det er en opgave af topprioritet,* udtaler Fogh Rasmussen til Jyllands Posten.

Det er en kortere dagpengeperiode, der fokuseres på. Der mangler angiveligtvis hænder – i en tid hvor arbejdsløsheden vil stige!

De økonomiske vismænd er enige med statsministeren. Arbejdsgiverne er enige med ham. LO sætter sig igen til højborgs med en dagsorden vendt mod deres medlemmer. LO-formand Harald Børsting er enig i, at manglen på arbejdskraft bør have politisk toprioritet.

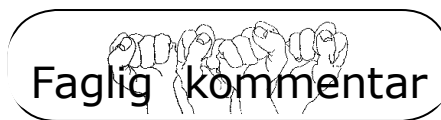
Og det kan kun gå for langsomt! Arbejdskommissionen, som skulle barsle med en rapport til næste år, har fået armene vredet om: Der skal ligge et resultat til den kommende finanslov!

Alt er i spil:

Anders Fogh vil ikke komme med egne forslag nu, men han nævner væk-

Der er tale om en nedslidt statsminister, der søger andre græsgange i EU eller NATO. Han har netop måttet kuldaste sine planer om at fjerne forbehold overfor EU!

Hans krige lider nederlag. Lad ham dog sejle sin egen sø!

sten i førtidspension til helt unge mennesker, højt sygefravær og bedre integration af indvandrere fra ikke-vestlige lande som oplagte steder at tage fat.

- *Der mangler hænder,* siger han uden at skele til flere hundredtusinde, som er i tvangsaktivering – eller de omkring 150.000 som derudover er registreret arbejdsløse dagpengemodtagere.

Dagpengeperioden skal afkortes, sygefraværet skal tvinges ned, og unge førtidspensionister skal tvinges i arbejde. Det er hård kost. Specielt i en situation, hvor OECD har offentliggjort en rapport – som LO er vidende om – der uden dikkedarer fastslår, at danskerne er nogen af de mest hårdt arbejdende.

En dansk arbejder bruger i gennemsnit 5,2 pct. mere tid på jobbet end for 10 år siden. Stigningen svarer til ca. 75 timer eller to hele arbejdsuger pr. medarbejder. I samme periode er arbejdstiden faldet i langt de fleste OECD lande. Udover Danmark er arbejdstiden kun steget i Mexico og Østrig, men stigningerne i de to lande har været begrænsede sammenlignet med Danmark.

Statsministerens ærinde er en øget udbytning af den danske arbejderklas-

se i en situation, hvor krisen kradser i det danske erhvervsliv og på finansmarkedet. Krisen skal betales af arbejderklassen, mens opturens mega-profitter blev høstet af kapitalejerne.

Det er beskæmmende at opleve, at LO igen begiver sig til forhandlingsbordet på lønmodtagernes bekostning. Harald Børsting burde holde sig fra det – i medlemmernes interesse. Der er da heller ikke totalt fodslag i den danske fagbevægelse.

Således har 3F markeret sig mod, at der skal pilles ved dagpengeperioden:

- *Kortere dagpengeperiode vil sende flere over i det sociale system. Trods højkonjunktur har vi flere syge, flere i fleksjob og på fleksydelse. Samtidig er der ikke noget fald af betydning i antallet af førtidspensionister,* udtaler 3F's formand Poul Erik Skov Christensen.

3F påtager sig – meget prisværdigt – sig rollen som terrieren, der bider sig fast i LO's knæhaser i håbet om, at der ikke pilles ved dagpengeperioden. De bringer også rigtig gode argumenter frem i samme hensigt. Det vil være prisværdigt, om de fastholder deres modstand.

De har for så vidt gode kort på hånden: Der er tale om en nedslidt statsminister, der søger andre græsgange i EU eller NATO. Han har netop måttet kuldaste sine planer om at fjerne danske forbehold overfor EU! Hans krige lider nederlag.

Lad ham dog sejle i sin egen sø!

Der er dog også grund til en solid portion skepsis overfor fagbevægelsens ”principfaste” kamp for dagpengeperiodens længde. Således blev der ikke afgivet mange pip, da den socialdemokratiske statsminister, Poul Nyrup Rasmussen, i 90'erne afkortede perioden fra 7 til 4 år!